Tämä asiakirja on ainoastaan dokumentointitarkoituksiin. Toimielimet eivät vastaa sen sisällöstä.

►**B**

NEUVOSTON DIREKTIIVI 92/49/ETY,

annettu 18 päivänä kesäkuuta 1992,

muuta ensivakuutusta kuin henkivakuutusta koskevien lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten yhteensovittamisesta sekä direktiivien 73/239/ETY ja 88/357/ETY muuttamisesta (kolmas vahinkovakuutusdirektiivi)

(EYVL L 228, 11.8.1992, s. 1)

Muutettu:

		virallinen lehti		
		N:o	sivu	päivämäärä
►**M1**	Euroopan parlamentin ja Neuvoston direktiivi 95/26/EY, annettu 29 päivänä kesäkuuta 1995	L 168	7	18.7.1995
►**M2**	Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2000/64/EY, annettu 7 päivänä marraskuuta 2000	L 290	27	17.11.2000
►**M3**	Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2002/87/EY, annettu 16 päivänä joulukuuta 2002	L 35	1	11.2.2003
►**M4**	Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2005/1/EY, annettu 9 päivänä maaliskuuta 2005	L 79	9	24.3.2005
►**M5**	Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2005/68/EY, annettu 16 päivänä marraskuuta 2005	L 323	1	9.12.2005
►**M6**	Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2007/44/EY, annettu 5 päivänä syyskuuta 2007	L 247	1	21.9.2007
►**M7**	Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2008/36/EY, annettu 11 päivänä maaliskuuta 2008	L 81	69	20.3.2008

Oikaistu:

►**C1** Oikaisu, EYVL L 311, 14.11.1997, s. 42 (92/49/ETY)

►**C2** Oikaisu, EUVL L 270, 13.10.2007, s. 32 (2005/68/EY)

Huom. Tämä konsolidoitu versio viittaa Euroopan laskentayksikköön ja/tai ecuun. Nämä viittaukset tulee ymmärtää 1 päivästä tammikuuta 1999 lähtien viittauksena euroon — neuvoston asetus (ETY) N:o 3308/80 (EYVL L 345, 20.12.1980, s. 1) ja neuvoston asetus (EY) N:o 1103/97 (EYVL L 162, 19.6.1997, s. 1).

▼B

NEUVOSTON DIREKTIIVI 92/49/ETY,

annettu 18 päivänä kesäkuuta 1992,

muuta ensivakuutusta kuin henkivakuutusta koskevien lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten yhteensovittamisesta sekä direktiivien 73/239/ETY ja 88/357/ETY muuttamisesta (kolmas vahinkovakuutusdirektiivi)

EUROOPAN YHTEISÖJEN NEUVOSTO, joka

ottaa huomioon Euroopan talousyhteisön perustamissopimuksen ja erityisesti sen 57 artiklan 2 kohdan sekä 66 artiklan,

ottaa huomioon komission ehdotuksen ([1]),

toimii yhdessä Euroopan parlamentin kanssa ([2]),

ottaa huomioon talous- ja sosiaalikomitean lausunnon ([3]),

sekä katsoo, että

(1) on tarpeen toteuttaa muun ensivakuutuksen kuin henkivakuutuksen alalla sisämarkkinat niin hyvin sijoittautumisvapauden kuin palvelujen tarjoamisen vapauden kannalta, jotta helpotettaisiin niiden vakuutusyritysten, joiden kotipaikka on yhteisössä, sitoumusten tekemistä yhteisön alueella,

(2) muuta ensivakuutusta kuin henkivakuutusta koskevien lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten yhteensovittamisesta 22 päivänä kesäkuuta 1988 annettu toinen neuvoston direktiivi 88/357/ETY, jossa vahvistetaan säännökset, joiden tarkoituksena on helpottaa palvelujen tarjoamisen vapauden tehokasta harjoittamista, ja jolla muutetaan direktiiviä 73/239/ETY ([4]), on jo vaikuttanut huomattavasti sisämarkkinoiden toteuttamiseen muun ensivakuutuksen kuin henkivakuutuksen alalla antamalla vakuutuksenottajille, jotka asemansa, kokonsa tai vakuutettavien riskien luonteen vuoksi eivät tarvitse erityistä suojaa siinä jäsenvaltiossa, jossa riski sijaitsee, täydellisen vapauden hyötyä mahdollisimman laajoista vakuutusmarkkinoista,

(3) direktiivi 88/357/ETY on sen vuoksi tärkeä vaihe kansallisten markkinoiden lähentymisessä yhtenäismarkkinoiksi, ja tätä vaihetta on täydennettävä muilla yhteisön keinoilla, jotta kaikki vakuutuksenottajat, asemastaan, koostaan tai vakuutettavien riskien luonteesta riippumatta voivat kääntyä minkä tahansa vakuutuksenantajan puoleen, jonka kotipaikka on yhteisössä ja joka harjoittaa liiketoimintaa siellä sijoittautumisvapauden tai palvelujen tarjoamisen vapauden perusteella, samalla kun heille taataan riittävä suoja,

(4) tämä direktiivi on osa jo voimassa olevaa yhteisön lainsäädäntöä, jonka muodostavat erityisesti muun ensivakuutusliikkeen kuin henkivakuutusliikkeen aloittamista koskevien lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten yhteensovittamisesta 24 päivänä heinäkuuta 1973 annettu ensimmäinen neuvoston direktiivi 73/239/ETY ([5]) ja vakuutusyritysten tilinpäätöksistä ja konsolidoiduista tilinpäätöksistä 19 päivänä joulukuuta 1991 annettu neuvoston direktiivi 91/674/ETY ([6]),

---

([1]) EYVL N:o C 244, 28.9.1990, s. 28 ja EYVL N:o C 93, 13.4.1992, s. 1
([2]) EYVL N:o C 67, 16.3.1992, s. 98 ja EYVL N:o C 150, 15.6.1992
([3]) EYVL N:o C 102, 18.4.1991, s. 7
([4]) EYVL N:o L 172, 4.7.1988, s. 1, sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna direktiivillä 90/618/ETY (EYVL N:o L 330, 29.11.1990, s. 44).
([5]) EYVL N:o L 228, 16.8.1973, s. 3, sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna direktiivillä 90/618/ETY (EYVL N:o L 330, 29.11.1990, s. 44).
([6]) EYVL N:o L 374, 31.12.1991, s. 7

▼B

(5) valittuun lähestymistapaan kuuluu toteuttaa sellainen yhteensovittaminen, joka on olennainen, välttämätön ja riittävä toimilupien ja toiminnan vakauden valvontajärjestelmien keskinäisen tunnustamisen aikaansaamiseksi siten, että voidaan myöntää yksi koko yhteisössä voimassa oleva toimilupa ja että voidaan soveltaa kotijäsenvaltion suorittaman valvonnan periaatetta,

(6) tämän vuoksi tästä lähtien vaaditaan yksi virallinen toimilupa vakuutusliikkeen aloittamiseksi ja harjoittamiseksi, jonka antavat sen jäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset, jossa vakuutusyrityksellä on kotipaikka; tämän toimiluvan perusteella yrityksellä on lupa harjoittaa liiketoimintaansa koko yhteisössä joko sijoittautumisvapauden tai palvelujen tarjoamisen vapauden perusteella; jäsenvaltio, jossa sivukonttori sijaitsee tai jossa palveluja tarjotaan, ei enää voi vaatia uutta toimilupaa vakuutusyrityksiltä, jotka haluavat harjoittaa vakuutusliiketoimintaansa ja jotka ovat jo saaneet toimiluvan kotijäsenvaltiossaan; on tarpeen tämän huomioon ottamiseksi ja tämän mukaisesti muuttaa direktiivit 73/239/ETY ja 88/357/ETY,

(7) kotijäsenvaltion toimivaltaisilla viranomaisilla on tästä lähtien vastuu vakuutusyrityksen talouden vakauden valvonnasta erityisesti, kun on kyse niiden vakavaraisuudesta, riittävän vakuutusteknisen vastuuvelan muodostamisesta, sekä tämän vastuuvelan kattaminen toisiaan vastaavilla varoilla,

(8) tämän direktiivin tietyissä säännöksissä määritetään vähimmäisvaatimukset; kotijäsenvaltio voi säätää ankarampia säännöksiä niitä vakuutusyrityksiä varten, joille ovat antaneet toimiluvan sen toimivaltaiset viranomaiset,

(9) jäsenvaltioiden toimivaltaisilla viranomaisilla on oltava tarpeelliset valvontakeinot sen varmistamiseksi, että vakuutusyritysten liiketoiminta on järjestäytynyttä koko yhteisössä, perustuupa liiketoiminta sijoittautumisvapauteen tai palvelujen tarjoamisen vapauteen; niiden on voitava erityisesti toteuttaa aiheellisia suojatoimenpiteitä tai määrätä seuraamuksia, joiden tarkoituksena on estää vakuutusliikkeen valvontaa koskevien määräysten mahdollinen noudattamatta jättäminen tai rikkominen,

(10) sisämarkkinat käsittävät alueen, jolla ei ole sisäisiä rajoja, ja joka merkitsee mahdollisuutta kaiken muun vakuutusliikkeen kuin henkivakuutusliikkeen aloittamiseen koko yhteisössä ja sen vuoksi jokaiselle asianmukaisen toimiluvan omaavalle vakuutuksenantajalle mahdollisuutta kattaa mitä tahansa direktiivin 73/239/ETY liitteessä tarkoitettuja riskejä; tätä varten on tarpeen poistaa kaikki tiettyjen laitosten tietyissä jäsenvaltioissa olevat, tiettyjen riskien kattamista koskevat monopolit,

(11) on tarpeen mukauttaa vakuutuskannan luovutusta koskevat säännökset tässä direktiivissä luodun yhden toimiluvan järjestelmän mukaisiksi,

(12) jäsenvaltioissa on jo toteutettu direktiivillä 91/674/ETY sellaisten vakuutusteknisen vastuuvelan perustamista koskevien säännösten olennainen yhteensovittaminen, jotka vakuutuksenantajien on muodostettava sitoumuksiensa kattamiseksi, ja tämä yhteensovittaminen mahdollistaa vastuuvelan vastavuoroisen tunnustamisen,

(13) on tarpeen yhteensovittaa vakuutusteknisen vastuuvelan kattamiseksi käytettävien varojen hajauttamista, sijaintia ja vastaavuutta koskevat säännökset jäsenvaltioiden säännösten vastavuoroisen tunnustamisen helpottamiseksi; tässä yhteensovittamisessa on otettava huomioon Euroopan talousyhteisön perustamissopimuksen 67 artiklan täytäntöönpanosta 24 päivänä kesäkuuta 1988 annetussa neuvoston direktiivissä 88/361/ETY ([1]) annetut pääo-

([1]) EYVL N:o L 178, 8.7.1988, s. 5

▼B

manliikkeiden vapauttamista koskevat toimenpiteet, sekä yhteisön kehittyminen kohti talous- ja rahaliiton toteuttamista,

(14) kotijäsenvaltio ei kuitenkaan voi vaatia vakuutusyrityksiä sijoittamaan vakuutusteknistä vastuuvelkaa kattavia varoja tiettyihin varojen luokkiin, koska tällaiset vaatimukset eivät sovi yhteen direktiivissä 88/361/ETY säädetyn pääomanliikkeiden vapauttamista koskevien toimenpiteiden kanssa,

(15) kunnes on annettu sijoituspalveluja koskeva direktiivi, jolla yhteensovitetaan muun muassa säänneltyjen markkinoiden määritelmä, on tarpeen antaa tälle käsitteelle tätä direktiiviä varten väliaikainen yhteisössä yhteensovitetun määritelmää kuvaava määritelmä, jolla annetaan markkinoiden kotijäsenvaltiolle se vastuu, joka tällä direktiivillä annetaan väliaikaisesti vakuutusyrityksen kotijäsenvaltiolle, edellä sanotun kuitenkaan rajoittamatta myöhempää yhteensovittamista,

(16) on tarpeen täydentää luetteloa eristä, joista direktiivissä 73/239/ETY vaadittu solvenssimarginaali voi koostua uusien rahoitusvälineiden huomioon ottamiseksi ja eräille rahoituslaitoksille myönnetyt helpotukset omien rahastojen muodostamiseen,

(17) yhtenäisillä vakuutusmarkkinoilla on suotavaa myöntää niille vakuutuksenottajille, jotka asemansa, kokonsa tai vakuutettujen riskien luonteen vuoksi eivät tarvitse erityistä suojaa siinä jäsenvaltiossa, jossa riski sijaitsee, täydellinen vapaus valita vakuutussopimuksiinsa sovellettava lainsäädäntö,

(18) vakuutussopimuksia koskevan lainsäädännön yhteensovittaminen ei ole vakuutusalan sisämarkkinoiden toteuttamisen ennakkoehto; sen vuoksi jäsenvaltioille annettu mahdollisuus soveltaa omaa lainsäädäntöään niihin vakuutussopimuksiin, jotka kattavat jäsenvaltion omalla alueella sijaitsevia riskejä, on sellainen, että se suo riittävän suojan sitä tarvitseville vakuutuksenottajille,

(19) sisämarkkinoilla on vakuutuksenottajan edun mukaista, että hänen saatavillaan on yhteisössä tarjottavien vakuutushyödykkeiden kaikkein laajin valikoima, jotta hän voi valita omiin tarpeisiinsa parhaiten soveltuvan tuotteen; jäsenvaltion, jonka alueella riski sijaitsee, tehtävänä on huolehtia, ettei sen alueella ole mitään estettä pitää kaupan yhteisössä tarjottavia vakuutushyödykkeitä sikäli kuin ne eivät ole ristiriidassa sen jäsenvaltion, jonka alueella riski sijaitsee, voimassa olevan yleistä etua koskevan lainsäädännön kanssa, ja sikäli kuin kotijäsenvaltion säännökset eivät suojaa yleistä etua edellyttäen, että säännöksiä on sovellettava rajoituksitta kaikkiin tässä jäsenvaltiossa toimiviin yrityksiin ja että ne ovat objektiivisesti tarpeellisia ja tavoitteeseen suhteutettuja,

(20) jäsenvaltioiden on pystyttävä huolehtimaan, että vakuutushyödykkeet ja sopimusasiakirjat, joita jäsenvaltioiden alueella sijaitsevien riskien kattamiseksi käytetään sijoittautumisvapauden tai palvelujen tarjoamisen vapauden perusteella, ovat sovellettavien yleistä etua koskevien erityisten säännösten mukaisia; käytettävät valvontajärjestelmät on mukautettava sisämarkkinoiden vaatimuksiin, mutta ne eivät saa olla vakuutusliikkeen harjoittamisen ennakkoedellytys; tässä lähtökohdasta tarkasteltuna vakuutusehtojen ennakkohyväksyntäjärjestelmät eivät ole perusteltuja; sen vuoksi on suotavaa luoda muita sisämarkkinoiden vaatimuksiin paremmin sopivia järjestelmiä, jotka sallivat kullekin jäsenvaltiolle mahdollisuuden taata vakuutuksenottajille keskeisen suojan,

(21) on suotavaa, että vakuutusyritys ilmoittaa vakuutuksenottajalle, kun on kyse luonnollisesta henkilöstä, sopimukseen sovellettavasta laista ja vakuutuksenottajien sopimusta koskevien valitusten tutkimista koskevista määräyksistä,

▼B

(22) tietyissä jäsenvaltioissa yksityinen tai vapaaehtoinen sairausvakuutus korvaa osittain tai kokonaan sosiaaliturvajärjestelmän antaman sairausvakuutussuojan,

(23) sairausvakuutussopimusten luonne ja yhteiskunnalliset seuraukset luovat perusteet sille, että sen jäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset, jonka alueella riski sijaitsee, vaativat sopimusten yleisten ja erityisten ehtojen järjestelmällistä ilmoittamista sen varmistamiseksi, että nämä korvaavat osittain tai kokonaan sosiaaliturvajärjestelmän antaman sairausvakuutussuojan; tämä tarkastaminen ei saa olla tuotteiden markkinoille saattamisen ennakkoedellytys; sairausvakuutuksen erityisluonne, silloin kun sairausvakuutus korvaa osittain tai kokonaan sosiaaliturvajärjestelmän antaman sairausvakuutussuojan, erottaa sen muista vahinko- ja henkivakuutuksen luokista siltä osin kuin on tarpeen taata, että vakuutuksenottajilla on iästään tai vakuutuskelpoisuudestaan riippumatta todelliset mahdollisuudet saada yksityinen tai vapaaehtoinen sairausvakuutus,

(24) tietyt jäsenvaltiot on antaneet tätä varten erityisiä säännöksiä; yleisen edun mukaista on, että on mahdollista antaa tai pitää voimassa tällaisia säännöksiä siltä osin kuin ne eivät perusteettomasti rajoita sijoittautumisvapautta tai palvelujen tarjoamisen vapautta edellyttäen, että näitä säännöksiä on sovellettava yhtäläisesti riippumatta yrityksen kotivaltiosta; kyseisten säännösten luonne saattaa vaihdella niitä antavan jäsenvaltion tilanteen mukaisesti; näissä säännöksissä voidaan määrätä esteettömästä liittymismahdollisuudesta, yhtenäisistä maksuista vakuutusmuodon ja vakuutusturvan elinikäisen keston mukaisesti; tämä tavoite voidaan myös saavuttaa vaatimalla, että ne yritykset, jotka tarjoavat yksityistä tai vapaaehtoista sairausvakuutusta, tarjoavat lakisääteisiä sosiaaliturvajärjestelmiä noudattavia saman suojan antavia vakiomuotoisia vakuutuksia, joiden maksu on enintään säädetty enimmäismäärä, ja osallistuvat tappiontasausjärjestelmiin; lisäksi voidaan vielä vaatia, että yksityisen tai vapaaehtoisen sairausvakuutuksen vakuutustekniset perusteet ovat samanlaiset kuin henkivakuutuksen perusteet,

(25) direktiivillä 73/239/ETY, sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna tällä direktiivillä, toteutetun yhteensovittamisen vuoksi ei Saksan liittotasavallalle kyseisen direktiivin 7 artiklan 2 kohdan c alakohdan mukaan myönnetty mahdollisuus kieltää sairausvakuutuksen ja muiden vakuutusluokkien samanaikainen harjoittaminen ole enää perusteltu ja se on sen vuoksi kumottava,

(26) jäsenvaltiot voivat vaatia niiden alueella lakisääteistä työtapaturmavakuutusta tarjoavalta, omalla vastuullaan liiketointa harjoittavalta vakuutusyritykseltä, että ne noudattavat näiden valtioiden kansallisessa lainsäädännössä tämän vakuutuksen osalta säädettyjä erityisiä säännöksiä; tätä vaatimusta ei kuitenkaan voida soveltaa talouden valvontaa koskeviin määräyksiin, jotka kuuluvat yksinomaan kotijäsenvaltion toimivaltaan,

(27) sijoittautumisvapauden käyttäminen edellyttää pysyvää läsnäoloa siinä jäsenvaltiossa, jossa sivukonttori sijaitsee; vakuutettujen ja vahingonkärsineiden erityisten etujen huomioon ottaminen liikennevakuutuksessa vaatii, että jäsenvaltiossa, jossa sivukonttori sijaitsee, on riittävät järjestelmät kaiken tarpeellisen tähän riskiin liittyvän, korvausvaatimusta koskevan tiedon keräämiseksi sekä riittävä toimivalta edustaa yritystä sellaisia vahingonkärsineitä kohtaan, jotka voivat vaatia korvausta, sisällyttäen siihen toimivalta maksaa tämä korvaus ja edustaa yritystä tai huolehtia tarvittaessa tällaisen edustuksen järjestämisestä käsiteltäessä korvausvaateita kyseisen jäsenvaltion tuomioistuimissa ja toimivaltaisissa viranomaisissa,

(28) sisämarkkinoilla yksikään jäsenvaltio ei saa enää kieltää harjoittamasta alueellaan vakuutusliikettä samanai kaisesti sekä sijoittau-

▼B

tumisvapauden että palvelujen tarjoamisen vapauden perusteella; sen vuoksi on suotavaa kumota direktiivillä 88/357/ETY jäsenvaltioille annettu tätä koskeva mahdollisuus,

(29) on suotavaa säätää seuraamusjärjestelmästä, jota sovelletaan silloin kun vakuutusyritys ei noudata siihen sovellettavia yleistä etua koskevia säännöksiä jäsenvaltiossa, jossa riski sijaitsee,

(30) tietyissä jäsenvaltioissa vakuutusliikkeeseen ei kohdistu minkäänlaista välillistä verotusta, kun taas useimmissa jäsenvaltioissa sovelletaan erityisiä veroja ja muunlaisia maksuja mukaan lukien korvaustoimielimille suoritettavat lisämaksut; verojen ja maksujen rakenne ja taso eroavat merkittävästi tällaisia veroja ja maksuja soveltavissa jäsenvaltioissa; on suotavaa välttää, että olemassa olevat erot johtavat vakuutuspalvelujen osalta jäsenvaltioiden välisen kilpailun vääristymiseen; jollei myöhemmästä yhteensovittamisesta muuta johdu, jäsenvaltion, jossa riski sijaitsee, säätämän verojärjestelmän ja muiden maksumuotojen soveltaminen on luonteeltaan sellaista, että se korjaa tämän epäkohdan ja jäsenvaltioiden tehtävänä on antaa yksityiskohtaiset määräykset näiden verojen ja maksujen kannon turvaamiseksi,

(31) saattaa olla tarpeen mukauttaa teknisesti tässä direktiivissä olevia yksityiskohtaisia säännöksiä tietyin määräajoin vakuutusalan kehittymisen huomioon ottamiseksi; komissio toteuttaa tarvittaessa tällaiset mukautukset perustamissopimuksen määräyksissä sille annettua täytäntöönpanovaltaa käyttäen kuultuaan direktiivillä 91/675/ETY ([1]) perustettua vakuutuskomiteaa,

(32) on tarpeen antaa erityisiä säännöksiä sen varmistamiseksi, että tämän direktiivin täytäntöönpanohetkellä voimassa olevasta säädösjärjestelmästä siirryttiin tämän direktiivin mukaiseen säädösjärjestelmään; näiden säännösten tarkoituksena on välttää jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten työmäärän lisääntyminen, ja

(33) perustamissopimuksen 8 c artiklan mukaisesti on suotavaa, että tiettyjen eri kehitysvaiheissa olevien kansantalouksien ponnistelut otetaan huomioon; sen vuoksi on tarpeen myöntää tietyille jäsenvaltiolle siirtymäjärjestelyt tämän direktiivin soveltamiseksi asteittain,

ON ANTANUT TÄMÄN DIREKTIIVIN:

I OSASTO

MÄÄRITELMÄT JA SOVELTAMISALA

1 artikla

Tässä direktiivissä tarkoitetaan:

a) ”vakuutusyrityksellä” jokaista yritystä, joka on saanut hallinnollisen toimiluvan direktiivin 73/239/ETY 6 artiklan mukaisesti,

b) ”sivukonttorilla” jokaista vakuutusyrityksen toimistoa tai sivukonttoria ottaen huomioon direktiivin 88/357/ETY 3 artikla,

c) ”kotijäsenvaltiolla” jäsenvaltiota, jossa riskiä kattavan vakuutusyrityksen kotipaikka sijaitsee,

d) ”jäsenvaltiolla, jossa sivukonttori sijaitsee” jäsenvaltiota, jossa riskiä kattava sivukonttori sijaitsee,

e) ”jäsenvaltiolla, jossa palveluja tarjotaan” jäsenvaltiota, jossa riski sijaitsee direktiivin 88/357/ETY 2 artiklan d alakohdan mukaisesti,

([1]) EYVL N:o L 374, 31.12.1991, s. 32

▼B

kun riskin kattaa toisessa jäsenvaltiossa sijaitseva vakuutusyritys tai sivukonttori,

f) ”määräämisvallalla” direktiivin 83/349/ETY ([1]) 1 artiklan mukaisesti säädettyä emoyrityksen ja tytäryrityksen välistä yhteyttä tai samanlaista luonnollisen tai oikeushenkilön ja yrityksen välistä yhteyttä,

g) ”määräomistusyhteydellä” yrityksestä suoraan tai välillisesti omistettua osuutta, joka on vähintään 10 prosenttia yrityksen pääomasta tai äänioikeudesta taikka muuta mahdollisuutta vaikuttaa huomattavasti sen yrityksen johtamiseen, jossa omistusyhteys on.

▼M6

Tässä määritelmässä otetaan 8 ja 15 artiklan sekä 15 artiklassa tarkoitettujen muiden omistusosuuksien tasojen soveltamiseksi huomioon direktiivin 2004/109/EY ([2]) 9 ja 10 artiklassa tarkoitetut äänioikeudet ja mainitun direktiivin 12 artiklan 4 ja 5 kohdassa säädetyt niiden yhteen laskemista koskevat ehdot.

Jäsenvaltiot eivät saa ottaa huomioon sellaisia äänioikeuksia tai osakkeita, joita sijoituspalveluyrityksillä tai luottolaitoksilla voi olla sen vuoksi, että ne ovat antaneet merkintäsitoumuksen rahoitusvälineiden liikkeeseenlaskulle ja/tai rahoitusvälineiden liikkeeseenlasku on järjestetty direktiivin 2004/39/EY ([3]) liitteessä I olevan A osan 6 kohdassa tarkoitetun merkintätakauksen perusteella, edellyttäen, että kyseisiä oikeuksia ei käytetä eikä niillä muuten vaikuteta liikkeeseenlaskijan johtamiseen ja että ne luovutetaan vuoden kuluessa hankkimisesta,

▼B

h) ”emoyrityksellä” direktiivin 83/349/ETY 1 ja 2 artiklan mukaista emoyritystä,

i) ”tytäryrityksellä” direktiivin 83/349/ETY 1 ja 2 artiklan mukaista tytäryritystä; jokainen tytäryrityksen tytäryritys katsotaan myös sen yrityksen tytäryritykseksi, joka on näiden yritysten johdossa oleva emoyritys,

j) ”säännellyillä markkinoilla” rahoitusmarkkinoita, joita yrityksen kotijäsenvaltiossa pidetään säänneltyinä markkinoina, kunnes ne on määritelty sijoituspalveluista annettavassa direktiivissä, ja joille on ominaista:

— säännöllinen toiminta,

ja

— se, että asianomaisten viranomaisten antamissa tai hyväksymissä säännöksissä määritellään markkinoiden toiminnan edellytykset, markkinoille pääsyn edellytykset sekä sovellettaessa arvopaperien viralliselle pörssilistalle ottamista koskevien vaatimusten yhteensovittamisesta 5 päivänä maaliskuuta 1979 annettua direktiiviä (79/279/ETY) ([4]), tässä direktiivissä vahvistetut listalle ottamista koskevat edellytykset ja kun mainittua direktiiviä ei sovelleta, edellytykset, jotka näiden rahoitusvälineiden on täytettävä, jotta niillä voidaan tehokkaasti käydä kauppaa markkinoilla.

Tässä direktiivissä tarkoitetut säännellyt markkinat voivat sijaita jäsenvaltiossa tai kolmannessa maassa. Jälkimmäisessä tapauksessa

([1]) EYVL N:o L 193, 18.7.1983, s. 1

([2]) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2004/109/EY, annettu 15 päivänä joulukuuta 2004, säännellyillä markkinoilla kaupankäynnin kohteeksi otettavien arvopaperien liikkeeseenlaskijoita koskeviin tietoihin liittyvien avoimuusvaatimusten yhdenmukaistamisesta (EUVL L 390, 31.12.2004, s. 38).

([3]) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2004/39/EY, annettu 21 päivänä huhtikuuta 2004, rahoitusvälineiden markkinoista (EUVL L 145, 30.4.2004, s. 1), direktiivi sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna direktiivillä 2007/44/EY (EUVL L 247, 21.9.2007, s. 1).

([4]) EYVL N:o L 66, 13.3.1979, s. 21, sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna direktiivillä 82/148/ETY (EYVL N:o L 62, 5.3.1982, s. 22).

▼B

yrityksen kotijäsenvaltion on hyväksyttävä markkinat ja markkinoiden on täytettävä vastaavat vaatimukset. Rahoitusvälineiden, joilla käydään kauppaa näillä markkinoilla, on oltava laadultaan vastaavia niiden välineiden kanssa, joilla käydään kauppaa kyseisen jäsenvaltion yksillä tai useammilla säännellyillä markkinoilla,

k) ”toimivaltaisilla viranomaisilla” kansallisia viranomaisia, joilla lain tai asetuksen perusteella on toimivalta valvoa vakuutusyrityksiä,

▼M1

l) ”läheisillä sidoksilla” tilannetta, jossa kahden tai useamman luonnollisen henkilön tai oikeushenkilön välillä on sidossuhde:

a) omistusyhteyden kautta, eli että yrityksestä suoraan tai välillisesti määräysvallan kautta pidetään hallussa vähintään 20 prosenttia yrityksen äänivallasta tai pääomasta; tai

b) määräysvallan kautta, eli kaikissa direktiivin 83/349/ETY ([1]) 1 artiklan 1 ja 2 kohdassa tarkoitetuissa tapauksissa emoyrityksen ja tytäryhtiön välisen sidoksen kautta taikka samanluonteisen minkä tahansa luonnollisen henkilön tai oikeushenkilön ja yrityksen välisen sidoksen kautta; myös tytäryrityksen tytäryritys katsotaan näiden yritysten johdossa toimivan emoyrityksen tytäryritykseksi.

Tilanteiden, joissa kaksi luonnollista henkilöä tai oikeushenkilöä tai useampi luonnollinen henkilö tai oikeushenkilö on määräysvallan kautta pysyvästi sidoksissa yhteen ja samaan henkilöön, katsotaan myös muodostavan läheisen sidoksen tällaisten henkilöiden välille.

▼B

2 artikla

1. Tätä direktiiviä sovelletaan direktiivin 73/239/ETY 1 artiklassa tarkoitettuihin vakuutuksiin ja yrityksiin.

2. Tätä direktiiviä ei sovelleta vakuutuksiin tai tapahtumiin eikä yrityksiin tai laitoksiin, joihin ei sovelleta direktiiviä 73/239/ETY, eikä kyseisen direktiivin 4 artiklassa tarkoitettuihin toimielimiin.

3 artikla

Sen estämättä, mitä 2 artiklan 2 kohdassa säädetään, jäsenvaltioiden on annettava määräyksiä, jotta tiettyjen vakuutusluokkien liiketoiminnan aloittamista koskevat monopolit, jotka on myönnetty niiden alueille sijoittuneille direktiivin 73/239/ETY 4 artiklassa tarkoitetuille toimielimille, poistetaan viimeistään 1 päivänä heinäkuuta 1994.

II OSASTO

VAKUUTUSLIIKKEEN ALOITTAMINEN

4 artikla

Korvataan direktiivin 73/239/ETY 6 artikla seuraavasti:

”6 artikla

Ensivakuutusliikkeen aloittamiseen on oltava ennalta myönnetty virallinen toimilupa.

Tällaista toimilupaa on haettava kotijäsenvaltion toimivaltaisilta viranomaisilta:

([1]) EYVL N:o L 193, 18.7.1993, s. 1, direktiivi sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna direktiivillä 90/605/ETY (EYVL N:o L 317, 16.1.1990, s. 60)

▼B

a) yrityksen, joka perustaa kotipaikkansa tämän jäsenvaltion alueelle, ja

b) yrityksen, joka saatuaan ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetun toimiluvan laajentaa liiketoimintaansa kokonaiseen vakuutusluokkaan tai muihin vakuutusluokkiin.”

5 artikla

Korvataan direktiivin 73/239/ETY 7 artikla seuraavasti:

”7 artikla

1. Toimilupa on voimassa koko yhteisössä. Sillä sallitaan yrityksen harjoittaa liiketoimintaa yhteisössä joko sijoittautumisvapauden tai palvelujen tarjoamisen vapauden perusteella.

2. Toimilupa myönnetään tiettyä vakuutusluokkaa varten. Se kattaa koko luokan, jollei hakija halua kattaa kuin osan kyseiseen luokkaan kuuluvista liitteessä olevassa A kohdassa luetelluista riskeistä.

Kuitenkin:

a) jäsenvaltiot voivat myöntää liitteessä olevassa B kohdassa lueteltujen vakuutusluokkien ryhmille toimiluvan liittäen siihen mainitussa kohdassa määritellyn vastaavan nimikkeen, ja

b) yhtä vakuutusluokkaa tai -luokkien ryhmää varten myönnetty toimilupa kattaa myös toiseen vakuutusluokkaan sisältyvät liitännäisriskit, jos liitteessä olevassa C kohdassa säädetyt edellytykset täyttyvät.”

6 artikla

Korvataan direktiivin 73/239/ETY 8 artikla seuraavasti:

”8 artikla

1. Kotijäsenvaltion on vaadittava, että vakuutusyritykset, jotka hakevat toimilupaa:

a) ovat yhtiömuodoltaan jokin seuraavista:

— Belgian kuningaskunnassa: ’société anonyme — naamloze vennootschap’, ’société en commandite par actions — commanditaire vennootschap op aandelen’, ’association d'assurance mutuelle — onderlinge verzekeringsvereniging’, ’société coopérative — cooperatieve vennootschap’,

— Tanskan kuningaskunnassa: ’aktieselskaber’, ’gensidige selskaber’,

— Saksan liittotasavallassa: ’Aktiengesellschaft’, ’Versicherungsverein auf Gegenseitigkeit’, ’Öffentlichrechtliches Wettbewerbsversicherungsunternehmen’,

— Ranskan tasavallassa: ’société anonyme’, ’société d'assurance mutuelle’, ’institution de prévoyance régie par le code de la sécurité sociale’, ’institution de prévoyance régie par le code rural’ ja ’mutuelles régies par le code de la mutualité’,

— Irlannissa: ’incorporated companies limited by shares or by guarantee or unlimited’,

— Italian tasavallassa: ’società per azioni’, ’società cooperativa’, ’mutua di assicurazione’,

▼B

— Luxemburgin suurherttuakunnassa: ’société anonyme’, ’société en commandite par actions’, ’association d'assurances mutuelles’, ’société coopérative’,

— Alankomaiden kuningaskunnassa: ’naamloze vennootschap’, ’onderlinge waarborgmaatschappij’,

— Yhdistyneessä kuningaskunnassa: ’incorporated companies limited by shares or by guarantee or unlimited’, ’societies registered under the Industrial and Provident Societies Acts’, ’Societies registered under the Friendly Societies Acts’, vakuutuksenantajat, jotka toimivat nimellä ’Lloyd's’,

— Helleenien tasavallassa: ’ανώνυμη εταιρεία, Αλληλασφαλιστικός συνεταιρισμός’,

— Espanjan kuningaskunnassa: ’sociedad anónima’, ’sociedad mutua’, ’sociedad cooperativa’, ja

— Portugalin tasavallassa: ’sociedade anónima’, ’mútua de seguros’.

Vakuutusyritys voi myös olla yhtiömuodoltaan Eurooppayhtiö silloin, kun sellainen on perustettu.

Lisäksi jäsenvaltiot voivat tarvittaessa perustaa julkisoikeudellisia yrityksiä, sikäli kuin niiden toimielimien tavoitteena on harjoittaa vakuutusliikettä vastaavilla edellytyksillä kuin yksityisoikeudelliset yritykset,

b) rajoittavat liiketoimintansa vakuutusliikkeeseen ja siitä välittömästi johtuvaan liiketoimintaan lukuun ottamatta muita kaupallisia liiketoimia,

c) esittävät 9 artiklan mukaisen toimintasuunnitelman,

d) omistavat 17 artiklan 2 kohdassa säädetyn vähimmäistakuurahaston, ja

e) ovat sellaisten henkilöiden tosiasiallisesti johtamia, jotka täyttävät hyvää mainetta, ammattipätevyyttä tai -kokemusta koskevat edellytykset.

2. Yrityksen, joka hakee toimilupaa laajentaakseen liiketoimintaansa muihin vakuutusluokkiin tai laajentaakseen toimiluvan koskemaan ainoastaan osaa yhteen vakuutusluokkaan sisältyvistä riskeistä, on esitettävä 9 artiklan mukainen toimintasuunnitelma.

Lisäksi sen on esitettävä todisteet siitä, että sillä on 16 artiklassa säädetty solvenssimarginaali ja, jos 17 artiklan 2 kohdassa muiden vakuutusluokkien osalta edellytetään edellistä suurempaa vähimmäistakuurahastoa, että sillä on tämä vähimmäismäärä.

3. Tämä direktiivi ei estä jäsenvaltioita pitämästä edelleen voimassa tai antamasta lakeja, asetuksia tai hallinnollisia määräyksiä, joissa säädetään perustamiskirjan tai yhtiöjärjestyksen hyväksymistä ja kaikkien muiden tavanomaiselle valvonnalle tarpeellisten asiakirjojen toimittamista.

Jäsenvaltiot eivät kuitenkaan saa antaa määräyksiä, joissa vaaditaan niiden vakuutuskirjaa, maksuperusteita sekä lomakkeita ja muita painettuja asiakirjoja koskevia yleisten ja erityisten edellytysten hyväksymistä ennalta tai järjestelmällistä tiedoksi antamista, joita yritys aikoo käyttää vakuutuksenottajien kanssa asioidessaan.

Jäsenvaltiot eivät saa jatkaa eivätkä esittää ehdotettavien maksunkorotuksien ennalta tiedoksiantamis- tai hyväksymismenettelyä muutoin kuin osana yleistä hintavalvontajärjestelmää.

Tämä direktiivi ei estä jäsenvaltioita tarkastamasta liitteessä olevassa A kohdassa mainittua vakuutusluokkaa 18 varten toimilupaa hakevien tai sen saaneiden yritysten sellaisia suoria tai välillisiä henkilöstö- ja kalustovoimavaroja mukaan lukien lääketieteellisen henkilö-

▼B

kunnan pätevyys ja kaluston laatu, jotka yrityksellä on oltava käytettävissään tätä vakuutusluokkaa koskevien sitoumusten täyttämiseksi.

4. Edellä tarkoitetuissa säännöksissä ei saa säätää, että toimilupahakemusta käsiteltäessä otetaan huomioon markkinoiden taloudelliset tarpeet.”

7 artikla

Korvataan direktiivin 73/239/ETY 9 artikla seuraavasti:

”9 artikla

Edellä 8 artiklan 1 kohdan c alakohdassa tarkoitetun toimintasuunnitelman on sisällettävä seuraavat tiedot tai perustelut:

a) niiden riskien laatu, joita yritys aikoo kattaa,

b) jälleenvakuutusta koskevat pääperiaatteet,

c) erät, joista koostuu vähimmäistakuurahasto,

d) hallinnon ja myyntiverkon arvioidut perustamiskustannukset ja niiden kattamiseen tarkoitetut varat sekä, jos katettavat riskit kuuluvat liitteessä olevan A kohdan luokkaan 18, yrityksen hallussa olevat luvatun avun antamiseen tarvittavat voimavarat,

sekä lisäksi kolmelta ensimmäiseltä tilivuodelta, jona liiketoimintaa on harjoitettu:

e) arviot muista hallintokustannuksista kuin perustamiskustannuksista, erityisesti juoksevista yleiskuluista ja palkkioista,

f) arviot vakuutusmaksuista ja korvauksista,

g) maksuvalmiusennuste,

h) arviot vastuusta ja solvenssimarginaalin kattamiseen tarkoitetuista varoista.”

8 artikla

Kotijäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset eivät saa myöntää toimilupaa vakuutusliikkeen aloittamiseen, ennen kuin niille on ilmoitettu niiden suoraan tai välillisesti omistajina tai jäseninä olevien luonnollisten henkilöiden tai oikeushenkilöiden nimet, joilla on määräomistusyhteys, ja näiden omistusyhteyksien määrät.

Samojen viranomaisten on evättävä toimilupa, jos viranomaiset eivät, ottaen huomioon tarpeen turvata vakuutusyrityksen vakaa ja järkevä johtaminen, ole vakuuttuneita kyseisten osakkeenomistajien tai jäsenten sopivuudesta.

III OSASTO

VAKUUTUSLIIKKEEN HARJOITTAMISTA KOSKEVIEN EDELLYTYSTEN YHTEENSOVITTAMINEN

1 luku

9 artikla

Korvataan direktiivin 73/239/ETY 13 artikla seuraavasti:

▼B

”13 artikla

1. Vakuutusyrityksen talouden valvonta mukaan lukien sellaisen liiketoiminnan valvonta, jota yritys harjoittaa joko sivukonttoreiden välityksellä tai palvelujen tarjoamisen vapauden perusteella, kuuluu yksinomaan kotijäsenvaltion toimivaltaan.

2. Talouden valvontaan kuuluu erityisesti vakuutusyrityksen koko liiketoiminnan vakavaraisuuden, vakuutustekninen vastuuvelka mukaan lukien, ja sitä kattavien varojen tarkastaminen kotijäsenvaltiossa annettujen määräysten tai noudatettujen menettelyjen mukaisesti yhteisön tasolla annettujen säännösten nojalla.

Tapauksissa, jolloin kyseisillä yrityksillä on lupa liitteessä olevan A kohdan luokkaan 18 kuuluvien riskien kattamiseen, valvonta ulotetaan koskemaan niiden teknisten voimavarojen tarkastamista, jotka yrityksellä on käytettävissään sellaisiin avustustoimiin, joihin se on sitoutunut siltä osin kuin kotijäsenvaltion laissa säädetään tällaisten voimavarojen tarkastamisesta.

3. Kotijäsenvaltion toimivaltaisten viranomaisten on vaadittava, että jokaisella vakuutusyrityksellä on asianmukainen hallinto- ja kirjanpitojärjestelmä sekä asianmukainen sisäinen tarkastusmenettely.”

10 artikla

Korvataan direktiivin 73/239/ETY 14 artikla seuraavasti:

”16 artikla

Jäsenvaltion, jossa sivukonttori sijaitsee, on säädettävä, että kun toisessa jäsenvaltiossa toimiluvan saanut vakuutusyritys harjoittaa liiketoimintaansa sivukonttorin välityksellä, kotijäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset voivat, ilmoitettuaan siitä ennalta sen jäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille, jossa sivukonttori sijaitsee, tarkastaa itse tai tähän tarkoitukseen valtuuttamiensa henkilöiden välityksellä paikalla yrityksen talouden valvonnalle tarpeellisia tietoja. Sen jäsenvaltion viranomaiset, jossa sivukonttori sijaitsee, voivat osallistua tähän tarkastamiseen.”

11 artikla

Korvataan direktiivin 73/239/ETY 19 artiklan 2 ja 3 kohta seuraavasti:

”2. Jäsenvaltioiden on vaadittava, että vakuutusyritykset, joiden kotipaikka on niiden alueella, toimittavat määräajoin asiakirjat, jotka ovat tarpeellisia valvontaa varten samoin kuin tilastolliset asiakirjat. Toimivaltaisten viranomaisten on annettava toisilleen tiedoksi kaikki valvontaa varten tarvittavat asiakirjat ja tiedot.

3. Kunkin jäsenvaltion on toteutettava kaikki tarpeelliset toimenpiteet sen varmistamiseksi, että toimivaltaisilla viranomaisilla on tarvittava toimivalta ja keinot niiden vakuutusyritysten liiketoiminnan valvomiseksi, joiden kotipaikka on niiden alueella, mukaan lukien tämän alueen ulkopuolella harjoitettava liiketoiminta tätä liiketoimintaa koskevien neuvoston direktiivien mukaisesti ja niiden soveltamiseksi.

Tämän toimivallan ja keinojen on erityisesti annettava toimivaltaisille viranomaisille mahdollisuus:

a) perehtyä yksityiskohtaisesti yrityksen tilaan ja koko liiketoimintaan, erityisesti:

— keräämällä tietoja tai vaatimalla vakuutusliikettä koskevien asiakirjojen esittämistä, ja

— suorittamalla tarkastuksia paikalla yrityksen toimitiloissa,

▼B

b) toteuttaa yrityksen, sen hallituksen jäsenten tai johtajien tai yrityksessä määräämisvaltaa käyttävien henkilöiden osalta kaikki asianmukaiset ja tarpeelliset toimenpiteet sen varmistamiseksi, että yrityksen liiketoiminta on niiden lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten mukaista, joita yrityksen on noudatettava kussakin jäsenvaltiossa, ja erityisesti toimintasuunnitelman mukaista, jos se on sekä vakuutettujen etuja vaarantavien epäkohtien välttämiseksi tai poistamiseksi pakollinen, ja

c) turvata näiden toimenpiteiden toteuttaminen, jos tarpeellista pakkotoimin ja tarvittaessa oikeusteitse.

Jäsenvaltiot voivat myös säätää, että toimivaltaisilla viranomaisilla on mahdollisuus saada kaikkia edustajien hallussa olevia sopimuksia koskevat tiedot.”

12 artikla

1. Kumotaan direktiivin 88/357/ETY 11 artiklan 2-7 kohta.

2. Kansallisessa lainsäädännössä säädetyin edellytyksin kunkin jäsenvaltion on annettava vakuutusyrityksille, joiden kotipaikka on sen alueella, lupa luovuttaa joko sijoittautumisvapauden tai palvelujen tarjonnan vapauden perusteella tehtyjen vakuutussopimustensa vakuutuskanta kokonaan tai osittain yhteisön alueelle sijoittautuneelle vastaanottavalle yritykselle, jos vastaanottavan yrityksen kotijäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset vahvistavat, että jälkimmäisellä yrityksellä on kannanluovutus huomioon ottaen riittävä solvenssimarginaali.

3. Jos sivukonttori aikoo luovuttaa joko sijoittautumisvapauden tai palvelujen tarjoamisen vapauden perusteella tehtyjen vakuutussopimustensa vakuutuskannan kokonaan tai osittain, on kuultava sitä jäsenvaltiota, jossa sivukonttori sijaitsee.

4. Luovuttavan yrityksen kotijäsenvaltion toimivaltaisten viranomaisten on annettava 2 ja 3 kohdassa tarkoitetuissa tapauksissa lupa luovutukselle saatuaan niiden jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten suostumuksen, joissa riskit sijaitsevat.

5. Niiden jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten, joita asiassa on kuultu, on annettava lausuntonsa tai suostumuksensa luovuttavan vakuutusyrityksen kotijäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille tiedoksi kolmen kuukauden kuluessa hakemuksen vastaanottamisesta; jos ne viranomaiset, joita asiassa on kuultu, eivät ole antaneet määräajassa vastausta katsotaan, että vastauksen puuttuminen vastaa tämän antamaa myönteistä lausuntoa tai hiljaista suostumusta.

6. Tämän artiklan mukaisesti hyväksytty luovutus julkistetaan kansallisen lainsäädännön edellyttämällä tavalla siinä jäsenvaltiossa, jossa riski sijaitsee. Tämä luovutus on välittömästi voimassa vakuutuksenottajiin, vakuutettuihin ja niihin muihin henkilöihin nähden, joilla on siirretyistä sopimuksista johtuvia oikeuksia tai velvoitteita.

Tämä säännös ei vaikuta jäsenvaltioiden oikeuteen antaa vakuutuksenottajille mahdollisuus irtisanoa sopimus määräajassa luovutuksesta.

13 artikla

Korvataan direktiivin 73/239/ETY 20 artikla seuraavasti:

”20 artikla

1. Jos yritys ei noudata 15 artiklan säännöksiä, sen yrityksen kotijäsenvaltion toimivaltainen viranomainen voi kieltää varojen vapaan hallinnan ilmoitettuaan asiasta niiden jäsenvaltioiden toimivaltaisille viranomaisille, jossa riskit sijaitsevat.

▼B

2. Sellaisen yrityksen taloudellisen aseman ennalleen palauttamiseen, jonka solvenssimarginaali ei ole 16 artiklan 3 kohdassa säädettyjen vähimmäisvaatimusten mukainen, yrityksen kotijäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen on vaadittava, että sen hyväksyttäväksi esitetään tervehdyttämissuunnitelma.

Jos toimivaltainen viranomainen katsoo, että yrityksen taloudellinen asema heikkenee huomattavasti, se voi poikkeustapauksissa rajoittaa myös yrityksen varojen vapaata hallintaa tai kieltää sen. Toimivaltaisen viranomaisen on sen jälkeen ilmoitettava kaikista toteuttamistaan toimenpiteistä niille muiden jäsenvaltioiden viranomaisille, joiden alueella yritys harjoittaa liiketoimintaansa, ja kyseisten viranomaisten on ensiksi mainitun viranomaisen pyynnöstä toteutettava samat toimenpiteet.

3. Jos solvenssimarginaali ei ole 17 artiklassa määritellyn takuurahaston mukainen, kotijäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen on vaadittava yritystä toimittamaan viranomaisen hyväksyttäväksi lyhyen aikavälin rahoitussuunnitelma.

Toimivaltainen viranomainen voi myös rajoittaa yrityksen varojen vapaata hallintaa tai kieltää sen kokonaan. Sen on ilmoitettava toimenpiteestään niiden muiden jäsenvaltioiden viranomaisille, joiden alueilla yritys harjoittaa liiketoimintaa, ja viimeksi mainittujen viranomaisten on ensiksi mainitun pyynnöstä toteutettava samat toimenpiteet.

4. Toimivaltaiset viranomaiset voivat toisaalta toteuttaa kaikki aiheelliset toimenpiteet turvatakseen vakuutettujen edut 1, 2 ja 3 kohdassa tarkoitetuissa tapauksissa.

5. Jokaisen jäsenvaltion on annettava kaikki tarpeelliset määräykset voidakseen kansallisen lainsäädäntönsä mukaisesti kieltää alueellaan sijaitsevien varojen vapaan hallinnan 1, 2 ja 3 kohdassa säädetyissä tapauksissa yrityksen kotijäsenvaltion pyynnöstä, jonka on osoitettava ne varat, joihin toimenpiteet kohdistetaan.”

14 artikla

Korvataan direktiivin 73/239/ETY 22 artikla seuraavasti:

”22 artikla

1. Kotijäsenvaltion toimivaltainen viranomainen voi peruuttaa vakuutusyritykselle antamansa toimiluvan, jos yritys:

a) ei käytä toimilupaa 12 kuukauden kuluessa, luopuu siitä nimenomaisesti tai lopettaa liiketoimintansa yli kuudeksi kuukaudeksi, jollei kyseinen jäsenvaltio ole säätänyt, että toimilupa raukeaa näissä tapauksissa,

b) ei enää täytä toiminnan aloittamisen edellytyksiä,

c) ei ole voinut määräajassa toteuttaa 20 artiklassa tarkoitetussa tervehdyttämis- tai rahoitussuunnitelmassa vahvistettuja toimenpiteitä, ja

d) laiminlyö törkeästi siihen sovellettavan lainsäädännön perusteella kuuluvia velvoitteitaan.

Jos toimilupa peruutetaan tai raukeaa, kotijäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen on ilmoitettava asiasta muiden jäsenvaltioiden toimivaltaisille viranomaisille, joiden on toteutettava aiheelliset toimenpiteet estääkseen sen, että kyseinen yritys aloittaa uuden liiketoiminnan niiden alueella joko sijoittautumisvapauden tai palvelujen tarjoamisen vapauden perusteella. Yrityksen on toisaalta toteutettava näiden viranomaisten kanssa kaikki aiheelliset toimenpiteet vakuutettujen etujen turvaamiseksi ja erityisesti rajoitettava yrityksen varojen vapaata hallintaa 20 artiklan 1 ja 2 kohdan toisen alakohdan tai 3 kohdan toisen alakohdan soveltamiseksi.

▼B

2. Toimiluvan peruuttamispäätös on perusteltava yksityiskohtaisesti ja annettava tiedoksi kyseiselle yritykselle.”

15 artikla

▼M6

1. Jäsenvaltioiden on säädettävä, että luonnollisen henkilön tai oikeushenkilön tai yhdessä toimivien tällaisten henkilöiden, jäljempänä ”hankkijaehdokas’, jotka ovat päättäneet hankkia suoraan tai välillisesti määräomistusyhteyden vahinkovakuutusyrityksestä tai lisätä suoraan tai välillisesti määräomistusyhteyttään siten, että hankkijan osuus äänistä tai osakepääomasta on vähintään 20, 30 tai 50 prosenttia taikka siten, että vahinkovakuutusyrityksestä tulee hankkijan tytäryritys, jäljempänä ”ehdotettu hankinta’, on ensin ilmoitettava tästä kirjallisesti sen vahinkovakuutusyrityksen suhteen toimivaltaisille viranomaisille, josta ne pyrkivät hankkimaan määräosuuden tai lisäämään sitä, mainiten samalla suunnitellun osuuden suuruuden ja antaen asiaan liittyvät 15 b artiklan 4 kohdassa tarkoitetut tiedot. Jäsenvaltioiden ei tarvitse soveltaa 30 prosentin raja-arvoa, jos ne soveltavat direktiivin 2004/109/EY 9 artiklan 3 kohdan a alakohdan mukaisesti yhden kolmasosan raja-arvoa.

———————

2. Jäsenvaltioiden on säädettävä, että luonnollisen henkilön tai oikeushenkilön, joka on päättänyt luopua suoraan tai välillisesti määräomistusyhteydestä vahinkovakuutusyrityksessä, on ensin ilmoitettava tästä kirjallisesti kotijäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille mainiten samalla suunnitellun omistusyhteyden suuruuden. Tällaisen henkilön on ilmoitettava toimivaltaisille viranomaisille myös päätöksestään vähentää määräomistusyhteyttään siten, että kyseisen henkilön osuus äänivallasta tai osakepääomasta on alle 20, 30 tai 50 prosenttia, tai siten, että vahinkovakuutusyritys lakkaa olemasta kyseisen henkilön tytäryritys. Jäsenvaltioiden ei tarvitse soveltaa 30 prosentin raja-arvoa, jos ne soveltavat direktiivin 2004/109/EY 9 artiklan 3 kohdan a alakohdan mukaisesti yhden kolmasosan raja-arvoa.

▼B

3. Kun vakuutusyritykset ovat saaneet tiedon niiden omaa pääomaa koskevien omistysyhteyksien hankinnoista tai luovuttamisista, joiden vuoksi osuus on 1 tai 2 kohdassa tarkoittua rajoitusta suurempi tai pienempi, niiden on ilmoitettava siitä kotijäsenvaltionsa toimivaltaisille viranomaisille.

Vakuutusyritysten on myös vähintään kerran vuodessa ilmoitettava toimivaltaisille viranomaisille määräomistusyhteyksiä omistavien osakkaiden tai jäsenten nimet sekä kyseisten omistusten suuruudet sellaisina kuin ne ilmenevät vuosittaisessa yhtiökokouksessa käytettävissä olevista tiedoista tai pörssilistalla olevaa yhtiöitä koskevien velvoitteiden perusteella saaduista tiedoista.

4. Jäsenvaltioiden on säädettävä, että tapauksissa, joissa 1 kohdassa tarkoitettujen henkilöiden määräämisvalta on omiaan haittaamaan vakuutusyrityksen järkevää ja vakaata hoitoa, kotijäsenvaltion toimivaltaisten viranomaisten on toteutettava aiheelliset toimenpiteet tämän tilanteen lopettamiseksi. Näihin toimenpiteisiin voivat kuulua esimerkiksi kielto, johtokunnan jäseniin ja johtajiin kohdistetut seuraamukset tai kyseisten osakkaiden tai jäsenten omistamiin osakkeisiin liittyvän äänivallan käytön väliaikainen keskeyttäminen.

Samanlaisia toimenpiteitä on sovellettava luonnollisiin henkilöihin tai oikeushenkilöihin, jotka eivät noudata 1 kohdassa tarkoitettua ennakkoilmoitusvelvoitetta. Kun omistusyhteys on hankittu toimivaltaisten viranomaisten vastustuksesta huolimatta, jäsenvaltioiden on muista käytettävistä seuraamuksista huolimatta määrättävä joko vastaavan äänivallan käyttämisen keskeyttämisestä väliaikaisesti tai annettujen äänien mitätöinnistä taikka mahdollisuudesta mitätöidä ne.

▼M6

15 a artikla

1. Toimivaltaisen viranomaisen on ilmoitettava hankkijaehdokkaalle kirjallisesti heti ja joka tapauksessa kahden työpäivän kuluessa 15 artiklan 1 kohdassa säädetyn ilmoituksen vastaanottamisesta sekä tämän artiklan 2 kohdassa tarkoitettujen tietojen mahdollisesta myöhemmästä vastaanottamisesta, että se on vastaanottanut ilmoituksen tai tiedot.

Toimivaltaisilla viranomaisilla on enintään 60 työpäivää aikaa ilmoituksen ja sellaisten asiakirjojen kirjallisen vastaanottamista koskevan ilmoituksen päiväyksestä, joiden liittämistä ilmoitukseen jäsenvaltio edellyttää 15 b artiklan 4 kohdassa tarkoitetun luettelon perusteella, jäljempänä ”arviointijakso’, suorittaa 15 b artiklan 1 kohdassa säädetty arviointi, jäljempänä ”arviointi’.

Toimivaltaisten viranomaisten on ilmoitettava hankkijaehdokkaalle arviointiajanjakson päättymispäivämäärä antaessaan vastaanottamista koskevan ilmoituksen.

2. Toimivaltaiset viranomaiset voivat arviointijakson viidenkymmenen ensimmäisen työpäivän aikana pyytää tarvittaessa lisätietoja, jotka ovat tarpeen arvioinnin suorittamiseksi. Pyyntö on esitettävä kirjallisesti, ja siinä on yksilöitävä tarvittavat lisätiedot.

Arviointijakso keskeytetään niiden päivien väliseksi ajaksi, joina toimivaltaiset viranomaiset pyysivät tietoja ja hankkijaehdokas ne toimitti. Keskeytys ei saa olla pitempi kuin kaksikymmentä työpäivää. Toimivaltaiset viranomaiset voivat harkintansa mukaan pyytää vielä täydentämään tai tarkentamaan tietoja, mutta tämä ei saa enää keskeyttää arviointijaksoa.

3. Toimivaltaiset viranomaiset voivat pidentää 2 kohdan toisessa alakohdassa tarkoitettua keskeytystä enintään kolmeksikymmeneksi työpäiväksi, jos hankkijaehdokas on

a) sijoittautunut tai sääntelyn kohteena yhteisön ulkopuolella; tai

b) luonnollinen henkilö tai oikeushenkilö, johon ei sovelleta tämän direktiivin taikka direktiivien 85/611/ETY ([1]), 2002/83/EY ([2]), 2004/39/EY, 2005/68/EY ([3]) tai 2006/48/EY ([4]) mukaista valvontaa.

4. Jos toimivaltaiset viranomaiset arvioinnin tehtyään päättävät vastustaa ehdotettua hankintaa, niiden on ilmoitettava tästä hankkijaehdokkaalle kirjallisesti kahden työpäivän kuluessa ylittämättä arviointijaksoa ja perusteltava päätöksensä. Jollei kansallisesta lainsäädännöstä muuta johdu, yleisön saataville voidaan hankkijaehdokkaan pyynnöstä saattaa asianmukainen selvitys päätöksen perusteluista. Tämä ei estä jäsenvaltiota sallimasta toimivaltaisen viranomaisen julkistaa näitä perusteluja ilman hankkijaehdokkaan pyyntöä.

([1]) Neuvoston direktiivi 85/611/ETY, annettu 20 päivänä joulukuuta 1985, arvopapereihin kohdistuvaa yhteistä sijoitustoimintaa harjoittavia yrityksiä (yhteissijoitusyritykset) koskevien lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten yhteensovittamisesta (EYVL L 375, 31.12.1985, s. 3), direktiivi sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivillä 2005/1/EY (EUVL L 79, 24.3.2005, s. 9).

([2]) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2002/83/EY, annettu 5 päivänä marraskuuta 2002, henkivakuutuksesta (EYVL L 345, 19.12.2002, s. 1), direktiivi sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna direktiivillä 2007/44/EY.

([3]) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2005/68/EY, annettu 16 päivänä marraskuuta 2005, jälleenvakuutuksesta (EUVL L 323, 9.12.2005, s. 1), direktiivi sellaisena kuin se on muutettuna direktiivillä 2007/44/EY.

([4]) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2006/48/EY, annettu 14 päivänä kesäkuuta 2006, luottolaitosten liiketoiminnan aloittamisesta ja harjoittamisesta (uudelleenlaadittu teksti) (EUVL L 177, 30.6.2006, s. 1), direktiivi sellaisena kuin se on muutettuna direktiivillä 2007/44/EY.

▼M6

5. Jos toimivaltaiset viranomaiset eivät arviointijakson kuluessa vastusta kirjallisesti ehdotettua hankintaa, se katsotaan hyväksytyksi.

6. Toimivaltaiset viranomaiset voivat asettaa enimmäisajan, jonka kuluessa ehdotettu hankinta on saatettava päätökseen, ja tarvittaessa pidentää sitä.

7. Jäsenvaltiot eivät saa asettaa vaatimuksia, jotka ovat tiukempia kuin tässä direktiivissä säädetyt, sen osalta, miten toimivaltaisille viranomaisille on ilmoitettava äänioikeuksien tai pääoman suorista tai epäsuorista hankinnoista tai miten toimivaltaiset viranomaiset hyväksyvät ne.

15 b artikla

1. Arvioidessaan 15 artiklan 1 kohdassa säädettyä ilmoitusta ja 15 a artiklan 2 kohdassa tarkoitettuja tietoja toimivaltaisten viranomaisten on hankinnan kohteena olevan vahinkovakuutusyrityksen järkevän ja vakaan hoidon varmistamiseksi otettava huomioon hankkijaehdokkaan todennäköinen vaikutus vakuutusyritykseen ja arvioitava hankkijaehdokkaan sopivuus ja ehdotetun hankinnan taloudellinen järkevyys kaikkien seuraavien perusteiden avulla:

a) hankkijaehdokkaan maine;

b) sen henkilön maine ja kokemus, joka tulee johtamaan vakuutusyrityksen liiketoimintaa ehdotetun hankinnan seurauksena;

c) hankkijaehdokkaan taloudellinen vakaus erityisesti suhteessa sen liiketoiminnan tyyppiin, jota hankinnan kohteena olevassa vakuutusyrityksessä harjoitetaan ja aiotaan harjoittaa;

d) pystyykö vakuutusyritys täyttämään jatkuvasti tähän direktiiviin ja soveltuvin osin muihin direktiiveihin, erityisesti direktiiveihin 73/239/ETY, 98/78/EY ([1]), 2002/13/EY ([2]) ja 2002/87/EY ([3]), perustuvat toiminnan vakautta koskevat vaatimukset ja erityisesti se, onko ryhmällä, jonka osa yrityksestä tulee, rakenne, joka mahdollistaa tehokkaan valvonnan, tehokkaan tietojen vaihdon toimivaltaisten viranomaisten kesken ja toimivaltaisten viranomaisten keskinäisen vastuunjaon määrittämisen;

e) onko perustelua syytä epäillä, että ehdotetun hankinnan yhteydessä syyllistytään tai pyritään tai on syyllistytty tai pyritty direktiivin 2005/60/EY ([4]) 1 artiklassa tarkoitettuun rahanpesuun tai terrorismin rahoitukseen tai että ehdotettu hankinta saattaisi lisätä tämän vaaraa.

2. Toimivaltaiset viranomaiset voivat vastustaa ehdotettua hankintaa vain, jos se on perusteltua 1 kohdassa säädettyjen vaatimusten perusteella tai jos hankkijaehdokkaan toimittamat tiedot ovat puutteelliset.

3. Jäsenvaltiot eivät saa asettaa ennakkoehtoja sen suhteen, millainen omistusosuuden taso on hankittava, eivätkä sallia toimivaltaisten viranomaistensa tarkastelevan ehdotettua hankintaa markkinoiden taloudellisten tarpeiden pohjalta.

([1]) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 98/78/EY, annettu 27 päivänä lokakuuta 1998, vakuutus- tai jälleenvakuutusyritysryhmään kuuluvien vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten lisävalvonnasta (EYVL L 330, 5.12.1998, s. 1), direktiivi sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna direktiivillä 2005/68/EY.

([2]) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2002/13/EY, annettu 5 päivänä maaliskuuta 2002, neuvoston direktiivin 73/239/ETY muuttamisesta vahinkovakuutusyrityksiä koskevien solvenssimarginaalivaatimusten osalta (EYVL L 77, 20.3.2002, s. 17).

([3]) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2002/87/EY, annettu 16 päivänä joulukuuta 2002, finanssiryhmittymään kuuluvien luottolaitosten, vakuutusyritysten ja sijoituspalveluyritysten lisävalvonnasta (EUVL L 35, 11.2.2003, s. 1), direktiivi sellaisena kuin se on muutettuna direktiivillä 2005/1/EY.

([4]) Euroopan parlamentin ja neuvoton direktiivi 2005/60/EY, annettu 26 päivänä lokakuuta 2005, rahoitusjärjestelmän käytön estämisestä rahanpesutarkoituksiin sekä terrorismin rahoitukseen (EUVL L 309, 25.11.2005, s. 15).

▼M6

4. Jäsenvaltioiden on julkistettava luettelo tiedoista, jotka tarvitaan arvion tekemiseen ja jotka on toimitettava toimivaltaisille viranomaisille 15 artiklan 1 kohdassa tarkoitettua ilmoitusta annettaessa. Vaadittavien tietojen on oltava suhteutettuja ja mukautettuja hankkijaehdokkaan ja ehdotetun hankinnan luonteeseen. Jäsenvaltiot eivät saa vaatia tietoja, joilla ei ole merkitystä toiminnan vakauden arvioinnille.

5. Sen estämättä, mitä 15 a artiklan 1, 2 ja 3 kohdassa säädetään, toimivaltaisen viranomaisen on kohdeltava hakijaehdokkaita syrjimättömällä tavalla, jos viranomaiselle on ilmoitettu kaksi tai useampia ehdotuksia hankkia määräosuus tai lisätä määräosuutta samasta vakuutusyrityksestä.

15 c artikla

1. Asianomaisten toimivaltaisten viranomaisten on työskenneltävä tiiviisti toisiaan kuullen arviointia suorittaessaan, jos hankkijaehdokas on

a) luottolaitos, henkivakuutusyritys, vahinkovakuutusyritys, jälleenvakuutusyritys, sijoituspalveluyritys tai direktiivin 85/611/ETY 1 a artiklan 2 alakohdassa tarkoitettu rahastoyhtiö, jäljempänä ”yhteissijoitusyrityksen rahastoyhtiö’, jolle on myönnetty toimilupa toisessa jäsenvaltiossa tai muulla alalla kuin millä hankinnan kohde toimii;

b) sellaisen luottolaitoksen, henkivakuutusyrityksen, vahinkovakuutusyrityksen, jälleenvakuutusyrityksen, sijoituspalveluyrityksen tai yhteissijoitusyrityksen rahastoyhtiön emoyritys, jolle on myönnetty toimilupa toisessa jäsenvaltiossa tai muulla alalla kuin millä hankinnan kohde toimii;

c) luonnollinen tai oikeushenkilö, jolla on määräysvalta sellaisessa luottolaitoksessa, henkivakuutusyrityksessä, vahinkovakuutusyrityksessä, jälleenvakuutusyrityksessä, sijoituspalveluyrityksessä tai yhteissijoitusyrityksen rahastoyhtiössä, jolle on myönnetty toimilupa toisessa jäsenvaltiossa tai muulla alalla kuin millä hankinnan kohde toimii.

2. Toimivaltaisten viranomaisten on ilman aiheetonta viivytystä annettava toisilleen kaikki hankinnan arvioimisen kannalta olennaiset tai asiaan vaikuttavat tiedot. Toimivaltaisten viranomaisten on tältä osin toimitettava pyynnöstä toisilleen kaikki asiaan vaikuttavat tiedot ja oma-aloitteisesti kaikki olennaiset tiedot. Hankinnan kohteena olevalle vahinkovakuutusyritykselle toimiluvan myöntäneen toimivaltaisen viranomaisen tekemässä päätöksessä on esitettävä hankkijaehdokkaasta vastaavan toimivaltaisen viranomaisen lausunnot ja varaukset.

▼B

16 artikla

1. Jäsenvaltioiden on säädettävä, että kaikkia henkilöitä, jotka työskentelevät tai ovat työskennelleet toimivaltaisten viranomaisten palveluksessa, sekä toimivaltaisten viranomaisten puolesta toimivia tilintarkastajia ja asiantuntijoita, koskee salassapitovelvollisuus. Tämä salassapitovelvollisuus merkitsee, että luottamuksellisia tietoja, jotka nämä saavat tehtäviään suorittaessaan, ei saa ilmaista kenellekään eikä millekään viranomaiselle muutoin kuin sellaisena tiivistelmänä tai koosteena, että tiettyä yritystä ei voida tunnistaa, edellä sanotun kuitenkaan rajoittamatta rikosoikeudellisten säännösten soveltamista.

Kun vakuutusyritys on asetettu konkurssiin tai tuomioistuimen määräämään selvitystilaan, luottamuksellisia tietoja, jotka eivät koske yrityksen pelastamisessa mukana olevia kolmansia osapuolia, voidaan kuitenkin antaa tiedoksi yksityis- tai kaupallisoikeudellisessa menettelyssä.

2. Mitä 1 kohdassa säädetään ei estä eri jäsenvaltioiden toimivaltaisia viranomaisia vaihtamasta tietoja vakuutusyrityksiin sovellettavien direktiivien mukaisesti. Näitä tietoja koskee 1 kohdassa säädetty salassapitovelvollisuus.

▼M2

3. Jäsenvaltiot voivat tehdä yhteistyösopimuksia, jotka koskevat tietojen vaihtoa kolmansien maiden toimivaltaisten viranomaisten tai kolmansien maiden 5 kohdassa ja 5 a kohdassa määriteltyjen viranomaisten ja elinten kanssa vain, jos luovutettujen tietojen salassapito taataan vähintään tässä artiklassa esitetyllä tavalla. Tietojen vaihdon on tapahduttava mainittujen viranomaisten tai elinten valvontatehtävän suorittamiseksi.

Jos tiedot ovat peräisin toisesta jäsenvaltiosta, niitä ei saa ilmaista ilman niiden toimivaltaisten viranomaisten nimenomaista suostumusta, jotka ovat ne luovuttaneet, eikä niitä saa luovuttaa muihin tarkoituksiin kuin mihin mainitut viranomaiset ovat antaneet suostumuksensa.

▼M5

4. Toimivaltaiset viranomaiset, jotka saavat luottamuksellisia tietoja 1 tai 2 kohdan mukaisesti, voivat käyttää tietoja tehtäviensä hoitamisessa ainoastaan

— tarkastaakseen, onko vakuutusliikkeen aloittamista koskevat edellytykset täytetty, ja helpottaakseen tällaisen liiketoiminnan harjoittamisen valvontaa, erityisesti vakuutusteknisen vastuuvelan, solvenssimarginaalin, hallinto- ja kirjanpitomenetelmien ja sisäisen tarkastuksen menetelmien osalta,

— määrätäkseen seuraamuksia,

— haettaessa muutosta toimivaltaisten viranomaisten päätökseen hallinnollisessa muutoksenhaussa, tai

▼C2

— tuomioistuinmenettelyissä, jotka on aloitettu 56 artiklan mukaisesti tai tämän direktiivin tai muiden vakuutus- ja jälleenvakuutusyrityksiä koskevien direktiivien erityissäännösten mukaisesti.

▼M5

5. Mitä 1 ja 4 kohdassa säädetään ei estä tietojen vaihtoa jäsenvaltiossa, kun samassa jäsenvaltiossa on kaksi tai useampi toimivaltainen viranomainen, tai jäsenvaltioiden kesken, kun tietoja vaihtavat toimivaltaiset viranomaiset ja

— luottolaitosten ja muiden rahoituslaitosten virallisesta valvonnasta vastaavat viranomaiset ja rahoitusmarkkinoiden valvonnasta vastaavat viranomaiset,

— vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten selvitystila- ja konkurssimenettelyihin sekä muuhun vastaavaan menettelyyn osallistuvat elimet, ja

— vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten ja muiden rahoituslaitosten lakisääteisestä tilintarkastuksesta vastaavat henkilöt,

valvontatehtävien hoitamiseksi tai näiden tehtävien hoitamiseksi välttämättömien tietojen luovuttamiseksi elimille, jotka hoitavat pakollista purkamismenettelyä tai takuurahastoja. Näiden viranomaisten, elinten ja henkilöiden saamia tietoja koskee 1 kohdassa tarkoitettu salassapitovelvollisuus.

▼C2

5 a. Sen estämättä, mitä 1–4 kohdassa säädetään, jäsenvaltiot voivat sallia tietojen vaihdon toimivaltaisten viranomaisten ja

— sellaisten viranomaisten kesken, jotka ovat vastuussa vakuutus- tai jälleenvakuutusyritysten selvitystila- ja konkurssimenettelyyn sekä muuhun vastaavaan menettelyyn osallistuvien elinten valvonnasta, tai

— sellaisten viranomaisten kesken, jotka ovat vastuussa vakuutusyritysten, jälleenvakuutusyritysten, luottolaitosten, sijoituspalveluyritysten ja muiden rahoituslaitosten lakisääteisiä tilintarkastuksia suorittavien henkilöiden valvonnasta, tai

▼C2

— vakuutus- tai jälleenvakuutusyritysten laillisuusvalvonnasta vastaavien riippumattomien vakuutusmatemaatikkojen sekä näiden vakuutusmatemaatikkojen valvonnasta vastuussa olevien elinten kesken.

Ensimmäisen alakohdan mukaista mahdollisuutta käyttävän jäsenvaltion on vaadittava, että vähintään seuraavat edellytykset täytetään:

— tietoja käytetään ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetun valvonnan tai laillisuusvalvonnan harjoittamiseen,

— näin saatuja tietoja koskee 1 kohdassa säädetty salassapitovelvollisuus,

— jos tiedot ovat lähtöisin toisesta jäsenvaltiosta, ne saa luovuttaa ainoastaan tiedot luovuttaneiden toimivaltaisten viranomaisten nimenomaisella suostumuksella ja tarvittaessa ainoastaan niihin tarkoituksiin, joita varten viranomaiset ovat antaneet suostumuksensa.

Jäsenvaltioiden on ilmoitettava komissiolle ja muille jäsenvaltioille niiden viranomaisten, henkilöiden ja elinten nimet, joille tämän kohdan nojalla voidaan antaa tietoja.

▼M1

5 b. Sen estämättä, mitä 1—4 kohdassa säädetään, jäsenvaltiot voivat rahoitusjärjestelmän vakauden, mukaan lukien sen eheys, lujittamiseksi sallia tietojen vaihdon toimivaltaisten viranomaisten ja niiden viranomaisten tai toimielinten kesken, jotka lainsäädännön mukaisesti ovat vastuussa yhtiöoikeuden noudattamisen seurannasta ja rikkomusten tutkimisesta.

Ensimmäisessä alakohdassa olevia säännöksiä käyttävän jäsenvaltion on vaadittava, että vähintään seuraavat edellytykset täytetään:

— tietoja käytetään ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetun tehtävän hoitamiseen.

— näin saatuja tietoja koskee 1 kohdassa säädetty salassapitovelvollisuus;

— jos tiedot ovat lähtöisin toisesta jäsenvaltiosta, ne saa ilmaista ainoastaan tiedot antaneiden toimivaltaisten viranomaisten nimenomaisella suostumuksella ja tarvittaessa ainoastaan niihin tarkoituksiin, joita varten viranomaiset ovat antaneet suostumuksensa.

Jos ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetut viranomaiset tai toimielimet turvautuvat jäsenvaltiossa havainto- tai tutkintatehtävänsä suorittamisessa sellaisiin henkilöihin, jotka erityispätevyytensä vuoksi on nimetty tähän tehtävään ja jotka eivät ole julkisessa tehtävässä, oikeus vaihtaa tietoja, josta säädetään ensimmäisessä alakohdassa, voidaan ulottaa näihin henkilöihin toisessa alakohdassa säädetyin edellytyksin.

Jos ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetut viranomaiset tai toimielimet turvautuvat jäsenvaltiossa havainto- tai tutkintatehtävänsä suorittamisessa sellaisiin henkilöihin, jotka erityispätevyytensä vuoksi on nimetty tähän tehtävään ja jotka eivät ole julkisessa tehtävässä, oikeus vaihtaa tietoja, josta säädetään ensimmäisessä alakohdassa, voidaan ulottaa näihin henkilöihin toisessa alakohdassa säädetyin edellytyksin.

Toisen alakohdan viimeisen luetelmakohdan soveltamista varten ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettujen viranomaisten tai toimielinten on ilmoitettava tiedot antaneille toimivaltaisille viranomaisille niiden henkilöiden nimet ja yksityiskohtaiset tehtävät, joille tiedot toimitetaan.

Jäsenvaltioiden on ilmoitettava komissiolle ja muille jäsenvaltioille niiden viranomaisten, henkilöiden ja toimielinten nimet, joille tämän kohdan nojalla voidaan antaa tietoja.

Komissio laatii 31. joulukuuta 2000 mennessä kertomuksen tämän kohdan soveltamisesta.

▼M3

5 c. Tämä artikla ei estä toimivaltaista viranomaista toimittamasta

▼M3

— keskuspankeille ja rahapoliittisina viranomaisina samanlaisen tehtävän omaaville muille toimielimille, ja

— tarvittaessa muille maksujärjestelmien valvonnasta vastuussa oleville viranomaisille

niiden tehtävän hoitamiseksi tarkoitettuja tietoja eikä estä näitä viranomaisia tai elimiä toimittamasta toimivaltaisille viranomaisille tietoja, joita ne saattavat tarvita 4 kohdassa mainittuihin tarkoituksiin. Näin saatuja tietoja koskee tässä artiklassa säädetty salassapitovelvollisuus.

▼B

6. Sen estämättä, mitä 1 ja 4 kohdassa säädetään, jäsenvaltiot voivat lisäksi lainsäädännössä säädetyin edellytyksin sallia tiettyjen tietojen ilmaisemisen muille keskushallinnon yksiköille, jotka vastaavat luottoja rahoituslaitosten, sijoituspalvelujen ja vakuutusyhtiöiden valvontaa koskevasta lainsäädännöstä, sekä näiden yksiköiden toimeksiannosta toimiville tarkastajille.

Näitä tietoja voidaan kuitenkin antaa ainoastaan, kun se on tarpeellista toiminnan vakauden valvomiseksi.

Jäsenvaltioiden on kuitenkin säädettävä, että 2 ja 5 kohdan mukaisesti ja direktiivin 73/239/ETY 14 artiklassa tarkoitetussa paikalla tapahtuneessa tarkastuksessa saatuja tietoja ei saa ilmaista tässä kohdassa tarkoitetuissa tapauksissa, ellei siihen ole saatu erityistä suostumusta tiedot antaneelta toimivaltaiselta viranomaiselta tai sen jäsenvaltion toimivaltaiselta viranomaiselta, jossa paikalla tapahtunut tarkastus suoritettiin.

▼M1

16 a artikla

1. Jäsenvaltioiden on säädettävä vähimmäisvaatimuksena, että:

a) jokainen henkilö, joka on direktiivin 84/253/ETY ([1]) mukaisesti valtuutettu ja joka suorittaa vakuutusyrityksessä direktiivin 78/660/ETY ([2]) 51 artiklassa, direktiivin 83/349/ETY 37 artiklassa tai direktiivin 85/611/ETY 31 artiklassa tarkoitettua tehtävää tai muuta lakisääteistä tehtävää, on velvollinen viipymättä ilmoittamaan toimivaltaisille viranomaisille tuota yritystä koskevista seikoista tai päätöksistä, jotka hän on saanut tietoonsa tehtäväänsä suorittaessaan ja jotka saattavat:

   — olennaisesti rikkoa lakeja, asetuksia tai hallinnollisia määräyksiä, joissa säädetään toimilupaa koskevista edellytyksistä tai jotka erityisesti koskevat vakuutusyritysten toiminnan harjoittamista, tai

   — vaikuttaa vakuutusyrityksen jatkuvaan toimintaan tai

   — johtaa tilien vahvistamatta jättämiseen tai varausten esittämiseen;

b) tällainen henkilö on samoin velvollinen ilmoittamaan seikoista ja päätöksistä, jotka hän saa tietoonsa suorittaessaan a alakohdassa tarkoitettua tehtävää yrityksessä, jolla on määräämisvallasta johtuvat läheiset sidokset siihen vakuutusyritykseen, jossa hän suorittaa edellä mainittua tehtävää.

2. Sopimuksessa taikka laissa, asetuksessa tai hallinnollisessa määräyksessä olevan tietojen ilmaisemista koskevan rajoituksen rikkomisena ei pidetä sitä, että direktiivin 84/253/ETY mukaisesti valtuutettu henkilö vilpittömässä mielessä ilmaisee 1 kohdassa tarkoitetun tiedon tai päätöksen toimivaltaiselle viranomaiselle, eikä tästä aiheudu kyseiselle henkilölle seuraamusvastuuta.

([1]) EYVL N:o L 126, 12.5.1984, s. 20.
([2]) AEYVL N:o L 222, 14.8.1978, s. 11, direktiivi sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna direktiivillä 90/605/ETY (EYVL N:o L 317, 16.11.1990, s. 60).

▼B

2 luku

17 artikla

Korvataan direktiivin 73/239/ETY 15 artikla seuraavasti:

”15 artikla

1. Kotijäsenvaltion on vaadittava, että vakuutusyritys muodostaa riittävän vakuutusteknisen vastuuvelan suhteessa sen koko liiketoimintaan.

Tämän vakuutusteknisen vastuuvelan määrä määräytyy direktiivissä 91/674/ETY vahvistettujen sääntöjen mukaisesti.

2. Kotivaltion on vaadittava, että kunkin vakuutusyrityksen kaikkia liiketoimia koskeva vakuutustekninen vastuuvelka kattaa toisiaan vastaavat varat direktiivin 88/357/ETY 6 artiklan mukaisesti. Yhteisössä sijaitsevien riskien osalta näiden varojen on sijaittava yhteisössä. Jäsenvaltiot eivät saa vaatia, että vakuutusyritykset sijoittavat varansa tiettyyn jäsenvaltioon. Kotijäsenvaltio voi kuitenkin lieventää näiden varojen sijaintia koskevia sääntöjä.

3. Jos kotijäsenvaltio sallii, että vakuutusteknisen vastuuvelan kattamiseen voidaan käyttää saatavia jälleenvakuutuksenantajilta, sen on vahvistettava sallittu prosenttimäärä. Tässä tapauksessa se ei voi määrätä näiden saatavien sijaintipaikasta.”

18 artikla

Korvataan direktiivin 73/239/ETY 15 a artikla seuraavasti:

”15 a artikla

1. Jäsenvaltioiden on vaadittava, että vakuutusyritys, jonka kotipaikka on niiden alueella ja joka vakuuttaa liitteessä olevan A kohdan luokkaan 14 kuuluvia riskejä, jäljempänä ’luottovakuutus’, muodostaa tasoitusvastuun tasaamaan mahdollista teknistä alijäämää tai keskimääräistä korkeampaa vahinkosuhdetta tässä luokassa tilikauden päättyessä.

2. Tasoitusvastuu on laskettava kotijäsenvaltiossa vahvistettujen sääntöjen mukaisesti noudattaen yhtä neljästä liitteessä olevassa D kohdassa esitetystä menetelmästä, joiden katsotaan olevan yhdenvertaisia.

3. Solvenssimarginaalin suuruutta laskettaessa tasoitusvastuun määrä on jätettävä huomioon ottamatta liitteessä olevassa D kohdassa määriteltyjen menetelmien mukaisesti laskettuun enimmäismäärään saakka.

4. Ne vakuutusyritykset, joiden kotipaikka on tietyn jäsenvaltion alueella ja joiden luottovakuutuksesta saatavat vakuutusmaksut ovat tämän luokan osalta enintään 4 prosenttia kaikista niiden saamista vakuutusmaksuista ja enintään 2 500 000 ecua, voidaan tämän jäsenvaltion toimesta vapauttaa velvoitteesta muodostaa luottovakuutusluokan tasoitusvastuu.”

19 artikla

Kumotaan direktiivin 88/357/ETY 23 artikla.

20 artikla

Vakuutusteknistä vastuuvelkaa kattavissa varoissa on otettava huomioon yrityksen harjoittaman liiketoiminnan laatu yrityksen sijoitusten varmuuden, tuoton ja rahaksi muutettavuuden turvaamiseksi ja yrityksen on huolehdittava näiden sijoitusten monipuolisuudesta sekä riittävästä hajauttamisesta.

▼B

21 artikla

▼M5

1. Kotijäsenvaltio voi olla antamatta vakuutusyritykselle lupaa kattaa vakuutusteknistä vastuuvelkaansa ja tasoitusvastuutaan muilla kuin seuraaviin luokkiin kuuluvilla varoilla:

▼B

A. **Sijoitukset**

a) joukkovelkakirjat, arvopaperit ja muut raha- ja pääomamarkkinavälineet,

b) lainat,

c) osakkeet ja muut vaihtuvatuottoiset omistusyhteydet,

d) osuudet arvopaperien yhteissijoitusyrityksissä ja muissa sijoitusrahastoissa, ja

e) maa-alueet, rakennukset ja kiinteään omaisuuteen kohdistuvat oikeudet.

B. **Saatavat**

▼M5

f) saatavat jälleenvakuutuksenantajalta, myös jälleenvakuutuksenantajien osuudet vakuutusteknisestä vastuuvelasta ja jälleenvakuutuksesta 16 päivänä marraskuuta 2005 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2005/68/EY ([1]) 46 artiklassa tarkoitetuilta erillisyhtiöiltä,

▼B

g) jälleenvakuutustalletteet ja saatavat näiltä yrityksiltä,

h) ensi- ja jälleenvakuutusliikkeestä johtuvat saatavat vakuutuksenottajilta ja vakuutusedustajilta,

i) pelastetusta omaisuudesta tai sijaantulosta aiheutuvat saatavat,

j) veronpalautussaatavat, ja

k) saatavat takuurahastoilta.

C. **Muut varat**

l) muu aineellinen omaisuus kuin maa-alueet ja rakennukset, arvostettuna varovaisen kuoletuksen perusteella.

m) pankkisaamiset ja käteisvarat, talletukset luottolaitoksissa ja muissa toimielimissä, joilla on toimilupa vastaanottaa talletuksia,

n) aktivoidut hankintamenot, ja

o) kertyneet, mutta ei erääntyneet korot ja vuokrat, muut siirtosaamiset ja ennakkomaksut.

Lloyds -nimisen vakuutuksenantajien yhteenliittymän osalta varojen luokkiin kuuluvat myös direktiivin 77/780/ETY ([2]) mukaisten luottolaitosten antamat takuut ja remburssit sekä henkivakuutussopimuksista johtuvat todennettavat määrät siltä osin, kuin ne vastaavat jäsenille kuuluvia varoja.

▼M5

Tiettyjen varojen tai tietyn varojen luokan sisällyttäminen ensimmäisessä alakohdassa vahvistettuun luetteloon ei tarkoita sitä, että kaikki nämä varat voidaan ilman eri toimenpiteitä hyväksyä vakuutusteknisen vastuuvelan katteeksi. Kotijäsenvaltion on annettava tarkemmat määräykset hyväksyttävien varojen käyttöä koskevista edellytyksistä.

([1]) EUVL L 323, 9.12.2005, s. 1.
([2]) EYVL N:o L 322, 17.12.1977, s. 30, sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna direktiivillä 89/646/ETY (EYVL N:o L 386, 30.12.1989, s. 1).

▼B

Määräyksiä antaessaan ja soveltaessaan kotijäsenvaltion on erityisesti huolehdittava seuraavien periaatteiden noudattamisesta:

i) vakuutusteknistä vastuuvelkaa kattavat varat on arvostettava ilman niitä hankittaessa syntyneitä velkoja,

ii) kaikki varat on arvostettava varovaisesti ottaen huomioon riski, ettei määrää saada muutettua rahaksi. Erityisesti muu aineellinen omaisuus kuin maa-alueet ja rakennukset voidaan hyväksyä vakuutusteknisen vastuuvelan katteeksi ainoastaan, jos ne on arvostettu varovaisen kuoletuksen perusteella,

iii) lainat yrityksille, valtioille tai kansainvälisille järjestöille, paikallisille tai alueellisille hallinnolle taikka luonnollisille henkilöille voidaan hyväksyä vakuutusteknisen vastuuvelan katteeksi ainoastaan, jos ne antavat riittävät takuut niiden suojasta, perustuvatpa ne lainanottajan asemaan, kiinnitykseen, pankkitakaukseen tai vakuutusyrityksen myöntämään takaukseen tai muunlaiseen vakuuteen,

iv) johdannaisvälineitä, kuten optioita, termiinejä ja vaihtosopimuksia voidaan käyttää, kun on kyse vakuutusteknistä vastuuvelkaa kattavista varoista, siltä osin kuin ne osaltaan pienentävät sijoitusriskiä tai sallivat sijoitusten tehokkaan hoidon. Nämä rahoitusvälineet on arvostettava varovaisesti ja ne voidaan ottaa huomioon arvostettaessa niitä varoja, johon ne liittyvät,

v) arvopaperit, joilla ei käydä kauppaa säännellyillä markkinoilla, voidaan hyväksyä vakuutusteknisen vastuuvelan katteeksi ainoastaan, jos ne voidaan muuttaa rahaksi lyhyessä ajassa,

vi) saatavat kolmansilta voidaan hyväksyä vakuutusteknisen vastuuvelan katteeksi ainoastaan, kun niistä on vähennetty velat kyseiselle kolmannelle,

vii) vakuutusteknisen vastuuvelan kattamiseksi hyväksyttyjen saatavien määrä on laskettava varovaisesti ottaen huomioon riski, ettei määrää saada muutettua rahaksi. Erityisesti ensi- ja jälleenvakuutukseen perustuvat saatavat vakuutuksenottajilta ja vakuutusedustajilta voidaan hyväksyä vain siltä osin, kuin niitä voidaan vaatia maksettavaksi enintään kolmen kuukauden ajan,

viii) kun on kyse varoista, jotka on sijoitettu tytäryritykseen, joka hoitaa vakuutusyrityksen lukuun kokonaan tai osittain jälkimmäisen sijoituksia, kotijäsenvaltion on tässä artiklassa tarkoitettujen sääntöjen ja periaatteiden soveltamiseksi otettava huomioon tytäryrityksen hallussa olevat siihen liittyvät varat; se voi käsitellä muiden tytäryritysten varoja samalla tavoin, ja

ix) aktivoidut hankintamenot voidaan hyväksyä vakuutusteknisen vastuuvelan katteeksi ainoastaan, jos tämä on sopusoinnussa vakuutusmaksuvastuun laskentaperusteen kanssa.

2. Sen estämättä, mitä 1 kohdassa säädetään, kotijäsenvaltio voi poikkeuksellisissa oloissa ja vakuutusyrityksen pyynnöstä hyväksyä asianmukaisesti perustellulla päätöksellä määräajaksi muitakin varojen luokkia vakuutusteknisen vastuuvelan katteeksi, jollei 20 artiklasta muuta johdu.

22 artikla

▼M5

1. Kotijäsenvaltion on vaadittava, että vakuutusyritys saa sijoittaa vakuutusteknisistä vastuuvelkaa ja tasoitusvastuuta kattavista varoistaan enintään:

▼B

a) 10 prosenttia vakuutusteknisen vastuuvelan bruttokokonaismäärästä maa-alueeseen tai rakennukseen taikka useampiin niin lähekkäin toisiaan sijaitseviin maaalueisiin tai rakennuksiin, että niitä voidaan pitää yhtenä sijoituksena,

▼B

b) 5 prosenttia vakuutusteknisen vastuuvelan bruttokokonaismäärästä saman yrityksen osakkeisiin, muihin osakkeeseen rinnastettaviin arvopapereihin, joukkovelkakirjoihin ja muihin raha- ja pääomamarkkinavälineisiin tai samalle lainanottajalle myönnettyihin lainoihin, kaikki edellä mainitut yhteenlaskettuna, lukuun ottamatta valtiolle, alueelliselle tai paikalliselle viranomaiselle tai sellaiselle kansainväliselle järjestölle, jonka jäseniä ovat yksi tai useampi jäsenvaltio, myönnettyjä lainoja. Tämä rajoitus voidaan korottaa 10 prosenttiin, jos yritys sijoittaa enintään 40 prosenttia sen vakuutusteknisen vastuuvelan bruttomäärästä lainoihin tai niiden lainanottajien ja liikkeeseenlaskijoiden lainoihin tai arvopapereihin, joihin se sijoittaa vähintään 5 prosenttia varoistaan,

c) 5 prosenttia vakuutusteknisen vastuuvelan bruttokokonaismäärästä muihin vakuudettomiin lainoihin, josta 1 prosentti yhteen vakuudettomaan lainaan, lukuun ottamatta lainoja, jotka on myönnetty jäsenvaltioon sijoittautuneelle luottolaitokselle, vakuutusyritykselle, edellyttäen että se on direktiivin 73/239/ETY 8 artiklan mukaan sallittua, ja jäsenvaltioon sijoittautuneille sijoitusyrityksille,

d) 3 prosenttia vakuutusteknisen vastuuvelan bruttokokonaismäärästä käteisvaroihin, ja

e) 10 prosenttia vakuutusteknisen vastuuvelan bruttokokonaismäärästä osakkeisiin ja muihin osakkeisiin rinnastettaviin arvopapereihin sekä joukkovelkakirjoihin, joilla ei käydä kauppaa säännellyillä markkinoilla.

2. Tiettyyn varojen luokkaan tehtäviä sijoituksia koskevan rajoituksen puuttuminen 1 kohdassa ei kuitenkaan merkitse sitä, että tähän luokkaan kuuluvat varat hyväksytään rajoituksetta kattamaan vakuutusteknistä vastuuvelkaa. Kotijäsenvaltion on annettava tarkemmat määräykset, joissa vahvistetaan hyväksyttävät varojen käyttöä koskevat edellytykset. Kyseisiä määräyksiä laadittaessa ja sovellettaessa sen on erityisesti huolehdittava, että seuraavia periaatteita noudatetaan:

i) vakuutusteknistä vastuuvelkaa kattavien varojen on oltava riittävän monipuolisia ja hajautettuja sen takaamiseksi, ettei ole liiallista riippuvuutta tietystä varojen luokasta, erityisestä sijoitusalasta tai sijoituksesta,

ii) sijoitukset varoihin, joiden riski on suuri joko varojen luonteen tai liikkeeseenlaskijan aseman vuoksi, on rajoitettava turvalliseen tasoon,

iii) tietyissä varojen luokkia koskevissa rajoituksissa on otettava huomioon, miten jälleenvakuutusta käsitellään vakuutusteknistä vastuuvelkaa laskettaessa,

iv) kun kyse on sijoituksesta tytäryritykseen, joka hoitaa vakuutusyrityksen lukuun tämän kaikkia tai joitakin sijoituksia, kotijäsenvaltion on tämän artiklan sääntöjä ja periaatteita soveltaessaan otettava huomioon tytäryrityksen hallussa olevat liitännäisvarat; se voi soveltaa samaa käsittelyä muiden tytäryritysten varoihin,

v) niiden vakuutusteknistä vastuuvelkaa kattavien varojen prosenttimäärä, jotka eivät ole rahaksi muutettavissa, on rajoitettava varovaiseen tasoon, ja

vi) kun varoihin sisältyy lainoja tietyille luottolaitoksille tai tällaisten laitosten liikkeeseen laskemia joukkovelkakirjoja, kotijäsenvaltio voi pannessaan tämän artiklan sääntöjä ja periaatteita täytäntöön ottaa huomioon näiden luottolaitosten hallussa olevat perusvarat. Tätä menettelyä voidaan soveltaa ainoastaan sikäli kuin luottolaitoksen kotipaikka on jäsenvaltiossa, kun se on yksinomaan tämän jäsenvaltion ja/tai sen paikallisten viranomaisten omistama ja sen toimintaan perustamiskirjan tai yhtiöjärjestyksen mukaan kuuluu lainojen välittäminen valtiolle tai paikallisille julkisyhteisöille tai näiden takaamien lainojen välittämisestä taikka lainojen välittämisestä valtioon

▼B

tai paikallisiin julkisyhteisöihin läheisessä yhteydessä oleville toimielimille.

3. Hyväksyttävien varojen käyttöedellytyksiä koskevissa tarkemmissa säännöksissä jäsenvaltion on käsiteltävä rajoitetummin:

— lainoja, joiden vakuutena ei ole pankkitakausta, vakuutusyrityksen antamaa takausta, kiinnitystä tai muuta vakuutta, kuin lainoja, joilla on tällainen vakuus,

— arvopapereiden yhteissijoitusyrityksiä, joiden toiminta ei ole yhteensovitettu direktiivin 85/611/ETY ([1]) mukaisesti, ja muita sijoitusrahastoja kuin yhteissijoitusyritykset, joiden toiminta on yhteensovitettu kyseisen direktiivin mukaisesti,

— arvopapereita, joilla ei käydä kauppaa säännellyillä markkinoilla, kuin niitä, joilla käydään siellä kauppaa,

— arvopapereita, joukkovelkakirjoja ja muita raha- ja pääomamarkkinavälineitä, jotka eivät ole direktiivissä 89/647/ETY ([2]) määriteltyyn A alueeseen kuuluvien valtioiden, alueellisten tai paikallisten julkisyhteisöjen tai yritysten liikkeeseen laskemia tai joiden liikkeeseenlaskijat ovat sellaisia kansainvälisiä järjestöjä, joiden jäsenenä ei ole yksikään yhteisön jäsenvaltio, verrattuna tällaisten liikkeeseenlaskijoiden samoihin rahoitusvälineisiin.

4. Jäsenvaltiot voivat korottaa 1 kohdan b alakohdassa tarkoitetun rajan 40 prosenttiin tiettyjen joukkovelkakirjojen osalta, joiden liikkeeseen laskija on luottolaitos, jonka kotipaikka on jäsenvaltiossa ja joka on lain mukaan erityisen, näiden joukkovelkakirjojen haltijoita suojaavan julkisen valvonnan alainen. Erityisesti näiden joukkovelkakirjojen liikkeeseen laskemisesta saadut määrät on lain mukaisesti sijoitettava varoihin, jotka joukkovelkakirjojen koko voimassaoloajan riittävät kattamaan niistä johtuvat sitoumukset ja jotka liikkeeseen laskijan maksukyvyttömyyden vuoksi käytetään etuoikeudella lainan pääoman takaisinmaksamiseen ja kertyneiden korkojen maksamiseen.

5. Jäsenvaltiot eivät saa vaatia vakuutusyrityksiä sijoittamaan tiettyihin varojen luokkiin.

6. Sen estämättä, mitä 1 kohdassa säädetään, kotijäsenvaltio voi vakuutusyrityksen pyynnöstä poikkeuksellisesti myöntää asianmukaisesti perustellulla päätöksellä määräajaksi poikkeuksia 1 kohdan a-e alakohdissa annettuihin säännöksiin, jollei 20 artiklasta muuta johdu.

23 artikla

Korvataan direktiivin 88/357/ETY liitteessä I olevat 8 ja 9 kohdat seuraavasti:

”8. Vakuutusyritykset voivat pitää hallussaan toisiaan vastaamattomia varoja sen määrän katteena, joka on enintään 20 prosenttia niiden sitoumuksista tietyssä valuutassa.

9. Kukin jäsenvaltio voi määrätä, että kun sitoumukset on edellä olevien yksityiskohtaisten määräysten mukaan täytettävä jäsenvaltion valuutassa ilmaistuilla varoilla, tämä vaatimus katsotaan myös täytetyksi, kun nämä varat on ilmaistu ecuina.”

24 artikla

Korvataan direktiivin 73/239/ETY 16 artiklan 1 kohta seuraavasti:

([1]) EYVL N:o L 375, 31.12.1985, s. 3, sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna direktiivillä 88/220/ETY (EYVL N:o L 100, 19.4.1988, s. 31).
([2]) EYVL N:o L 386, 30.12.1989, s. 14

▼B

”1. Kotijäsenvaltion on vaadittava, että jokainen vakuutusyritys muodostaa koko liiketoimintaansa koskevan riittävän solvenssimarginaalin.

Solvenssimarginaali vastaa yrityksen varoja, joista on vähennetty kaikki ennakoitavissa olevat velat sekä aineettomat erät. Erityisesti on otettava huomioon:

— maksettu osakepääoma tai keskinäisen yhtiön tai yrityksen osalta takuupääoma lisättynä osakastileillä, jotka täyttävät seuraavat edellytykset:

  a) perustamiskirjassa ja yhtiöjärjestyksessä on määrättävä, että näiltä tileiltä voidaan suorittaa maksuja jäsenille vain, jos se ei aiheuta solvenssimarginaalin pienenemistä alle vaaditun tason, tai yrityksen tultua puretuksi, jos kaikki yrityksen muut velat on maksettu,

  b) perustamiskirjassa ja yhtiöjärjestyksessä on määrättävä, että kaikista maksuista, jotka suoritetaan muutoin kuin yksittäisen osakkuuden päättymisen vuoksi, on ilmoitettava toimivaltaisille viranomaisille vähintään kuukautta aikaisemmin ja että nämä voivat tämän määräajan aikana kieltää maksun, ja

  c) perustamiskirjan ja yhtiöjärjestyksen asiaa koskevia määräyksiä voidaan muuttaa vasta, kun toimivaltaiset viranomaiset ovat ilmoittaneet, etteivät ne vastusta muutosta, jollei a ja b alakohdassa esitetyistä edellytyksistä muuta johdu,

— puolet maksamattomasta osakepääomasta tai takuupääomasta heti kun 25 prosenttia tästä pääomasta on maksettu,

— rahastot ja varaukset (sidotut ja vapaat), jotka eivät vastaa tiettyjä sitoumuksia,

— kaikki siirtyvät voittovarat,

— sellaisen keskinäisen yhtiön tai yhdistyksen osalta, jonka maksut voivat vaihdella, kaikki ne lisämaksuvaateet, jotka se voi vaatia jäseniltä maksettavaksi kyseisenä tilivuonna enintään puolet enimmäismaksujen ja perittyjen maksujen erotuksesta, kuitenkin enintään 50 prosenttia solvenssimarginaalista,

— vakuutusyrityksen pyynnöstä ja sen antamien selvitysten perusteella ne varaukset, jotka johtuvat varojen aliarvostamisesta taseessa, jos nämä varaukset eivät ole luonteeltaan poikkeuksellisia,

— kumulatiiviset etuoikeutetut osakkeet ja etuoikeusasemaltaan huonommassa asemassa olevat lainat voidaan sisällyttää ainoastaan enintään 50 prosenttiin solvenssimarginaalista, josta määrästä enintään 25 prosenttia saa olla määräaikaisia etuoikeusasemaltaan huonommassa asemassa olevia lainoja tai määräaikaisia kumulatiivisia etuoikeutettuja osakkeita, jos seuraavat vähimmäisvaatimukset täyttyvät:

  a) sen varalta, että vakuutusyritys joutuu konkurssiin tai purkautuu, on oltava sitovat sopimukset, joiden perusteella etuoikeusasemaltaan huonommassa asemassa olevilla lainoilla tai etuoikeutetuilla osakkeilla on kaikkien muiden velkojien saatavia huonompi etuoikeus ja niitä ei makseta takaisin ennen kuin kaikki muut kyseisenä ajankohtana voimassa olevat velat on maksettu.

  Etuoikeusasemaltaan huonommassa asemassa olevan lainan on täytettävä myös seuraavat edellytykset:

  b) vain tosiasiallisesti maksetut varat otetaan huomioon,

  c) määräaikaisten lainojen alkuperäisen erääntymisajan on oltava vähintään viisi vuotta. Vakuutusyrityksen on viimeistään vuotta ennen erääntymisaikaa esitettävä toimivaltaisten vira-

▼B

nomaisten hyväksyttäväksi suunnitelma siitä, miten solvenssimarginaali aiotaan pitää vaaditulla tasolla tai saattaa sille tasolle erääntymispäivänä, jollei lainan osuutta solvenssimarginaalista vähennetä asteittain vähintään viiden erääntymispäivää edeltävän vuoden kuluessa. Toimivaltaiset viranomaiset voivat antaa luvan näiden varojen takaisinmaksun ennakkoon edellyttäen, että liikkeeseen laskeva vakuutusyritys pyytää sitä ja sen solvenssimarginaali ei laske vaadittua tasoa alemmaksi,

d) lainat, joiden erääntymisaikaa ei ole määrätty, voidaan maksaa takaisin vain noudattaen viiden vuoden irtisanomisaikaa, jollei niitä enää pidetä solvenssimarginaalin osana tai jollei takaisinmaksu edellytä toimivaltaisten viranomaisten ennalta antamaa virallista suostumusta. Jälkimmäisessä tapauksessa vakuutusyrityksen on ilmoitettava asiasta toimivaltaisille viranomaisille vähintään kuusi kuukautta ennen aiottua takaisinmaksupäivää sekä esitettävä tosiasiallinen ja vaadittu solvenssimarginaali ennen kyseistä takaisinmaksua ja sen jälkeen. Toimivaltaiset viranomaiset antavat luvan takaisinmaksuun ainoastaan, jos vakuutusyrityksen solvenssimarginaali ei laske vaadittua tasoa alemmaksi,

e) lainasopimus ei saa sisältää määräystä, jonka mukaan tietyissä muissa oloissa kuin vakuutusyritystä purettaessa velka on maksettava takaisin ennen sovittua erääntymispäivää,

f) lainasopimusta voidaan muuttaa ainoastaan, kun toimivaltaiset viranomaiset ovat ilmoittaneet, etteivät ne vastusta muutosta,

— arvopaperit, joiden kestoa ei ole määritetty, ja muut rahoitusvälineet, jotka täyttävät seuraavat edellytykset mukaan lukien muut kuin edellä olevassa luetelmakohdassa mainitut kumulatiiviset etuoikeutetut osakkeet, enintään 50 prosenttiin asti solvenssimarginaalista näiden arvopaperien ja edellä olevassa luetelmakohdassa mainittujen etuoikeusasemaltaan huonommassa asemassa olevan lainojen kokonaismäärästä,

a) niitä ei voi maksaa takaisin haltijan aloitteesta eikä ilman toimivaltaisten viranomaisten ennalta antamaa suostumusta,

b) liikkeeseen laskemista koskevan sopimuksen on annettava vakuutusyritykselle mahdollisuus lykätä lainan koron maksamista,

c) lainanantajan saatavilla vakuutusyritykseltä on oltava muita velkojia kuin toisia pääomalainan haltijoita huonompi etuoikeus,

d) arvopapereiden liikkeeseen laskemista koskevissa asiakirjoissa on määrättävä, että velkaa ja maksamattomia korkoja voidaan käyttää tappioiden kattamiseen siten, että turvataan vakuutusyrityksen liiketoiminnan jatkuminen,

e) ainoastaan tosiasiallisesti maksetut määrät otetaan huomioon.”

25 artikla

Komissio antaa vakuutuskomitealle kertomuksen solvenssimarginaalia koskevan myöhemmän yhteensovittamisen tarpeesta viimeistään kolmen vuoden kuluttua tämän direktiivin soveltamisesta.

26 artikla

Korvataan direktiivin 73/239/ETY 18 artikla seuraavasti:

▼B

”18 artikla

1. Jäsenvaltiot eivät saa antaa säännöksiä niiden varojen valinnasta, jotka ylittävät 15 artiklassa tarkoitettua vakuutusteknistä vastuuvelkaa kattavat varat.

2. Ellei 15 artiklan 2 kohdasta, 20 artiklan 1, 2, 3 ja 5 alakohdasta ja 22 artiklan 1 kohdan viimeisestä alakohdasta muuta johdu, jäsenvaltiot eivät saa rajoittaa toimiluvan saaneiden vakuutusyritysten oikeutta vapaasti hallita irtainta ja kiinteää omaisuuttaan.

3. Sen estämättä, mitä 1 ja 2 kohdassa säädetään, jäsenvaltioilla on oikeus kyseisten yritysten omistajina, jäseninä tai osakkaina toteuttaa toimenpiteitä vakuutettujen etujen turvaamiseksi.”

3 luku

27 artikla

Korvataan direktiivin 88/357/ETY 7 artiklan 1 kohdan f ala-kohta seuraavasti:

”f) osapuolet voivat vapaasti valita direktiivin 73/239/ETY 5 artiklan d alakohdassa tarkoitettuihin riskeihin sovellettavan lain.”

28 artikla

Jäsenvaltio, jossa riski sijaitsee, ei saa estää vakuutuksenottajaa tekemästä sopimusta direktiivin 73/239/ETY 6 artiklassa esitettyjen edellytysten mukaisesti toimiluvan saaneen vakuutusyrityksen kanssa, sikäli kuin tämä ei ole ristiriidassa voimassa olevan yleistä etua koskevan sen jäsenvaltion, jossa riski sijaitsee, lainsäädännön kanssa.

29 artikla

Jäsenvaltiot eivät saa antaa säännöksiä, joissa vaaditaan niiden vakuutussopimusten yleisten ja erityisten vakuutusehtojen, maksuperusteiden sekä lomakkeiden ja muiden painettujen asiakirjojen ennalta hyväksymistä tai järjestelmällistä tiedoksi antamista, joita vakuutusyritys aikoo käyttää vakuutuksenottajien kanssa asioidessaan. Vakuutussopimuksia koskevien kansallisten säännöksien noudattamisen valvomiseksi, nämä saavat vaatia ainoastaan näiden edellytysten ja muiden asiakirjojen ilmoittamista satunnaisesti edellyttäen, että se ei ole ennakkoedellytys yrityksen liiketoiminnan harjoittamiselle.

Jäsenvaltiot voivat noudattaa tai ottaa käyttöön menettelyn, jonka mukaan ehdotetut maksukorotukset on ennalta annettava tiedoksi tai hyväksyttävä ainoastaan silloin, kun se on osa yleistä hintavalvontajärjestelmää.

30 artikla

1. Poistetaan direktiivin 88/357/ETY 8 artiklan 4 kohdan b alakohta. Sen vuoksi 8 artiklan 4 kohdan a alakohta muutetaan seuraavasti:

”a) jollei tämän kohdan c alakohdasta muuta johdu, 7 artiklan 2 kohdan kolmatta alakohtaa on sovellettava silloin, kun vakuutussopimus kattaa riskejä useissa jäsenvaltioissa, joista ainakin yksi määrää vakuutuksen ottamisen pakolliseksi.”

2. Vastakkaisista säännöksistä huolimatta jäsenvaltio, joka määrää velvoitteesta ottaa vakuutus, voi vaatia, että pakollisten vakuutusten yleiset ja erityiset ehdot annetaan tiedoksi sen toimivaltaiselle viranomaiselle ennen vakuutusten käyttöönottoa.

▼B

31 artikla

1. Ennen vakuutussopimuksen tekemistä vakuutusyrityksen on ilmoitettava vakuutuksenottajalle:

— sopimukseen sovellettavasta laista sellaisessa tapauksessa, että osapuolet eivät saa valita sitä vapaasti, tai siitä, että osapuolet saavat vapaasti valita sovellettavan lain, ja tässä tapauksessa laista, jota vakuutuksenantaja ehdottaa sovellettavaksi,

— määräyksistä sopimuksia koskevien vakuutuksenottajan valitusten käsittelemisestä sisällyttäen siihen tarvittaessa myös ilmoituksen valituselimestä, edellä sanotun kuitenkaan rajoittamatta vakuutuksenottajan mahdollisuutta saattaa asia tuomioistuimen käsiteltäväksi.

2. Edellä 1 kohdassa tarkoitettua velvoitetta sovelletaan ainoastaan, kun vakuutuksenottaja on luonnollinen henkilö.

3. Tämän artiklan soveltamista koskevat yksityiskohtaiset määräykset annetaan sen jäsenvaltion lainsäädännön mukaan, jossa riski sijaitsee.

IV OSASTO

SIJOITTAUTUMISVAPAUTTA JA PALVELUJEN TARJOAMISEN VAPAUTTA KOSKEVAT SÄÄNNÖKSET

32 artikla

Korvataan direktiivin 73/239/ETY 10 artikla seuraavasti:

”10 artikla

1. Vakuutusyrityksen, joka aikoo perustaa sivukonttorin toisen jäsenvaltion alueelle, on ilmoitettava siitä kotijäsenvaltionsa toimivaltaisille viranomaisille.

2. Jäsenvaltioiden on vaadittava, että vakuutusyritys, joka aikoo perustaa sivukonttorin toiseen jäsenvaltioon, esittää seuraavat tiedot antaessaan 1 kohdan mukaisen ilmoituksen:

a) jäsenvaltio, jonka alueelle se aikoo perustaa sivukonttorin,

b) toimintasuunnitelman, jossa esitetään erityisesti millaista liiketoimintaa aiotaan harjoittaa ja miten sivukonttorin hallinto on järjestetty,

c) siinä jäsenvaltiossa, jossa sivukonttori sijaitsee, oleva osoite, josta voidaan saada asiakirjoja ja johon niitä voidaan lähettää edellyttäen, että tämä osoite on sama kuin se osoite, johon kaikki valtuutetulle asiamiehelle annettavat tiedot lähetetään,

d) sivukonttorin valtuutetun asiamiehen nimi, jolla on oltava riittävä toimivalta tehdä yritystä koskevia sitoumuksia kolmansien henkilöiden kanssa ja edustaa sitä sen jäsenvaltion viranomaisissa ja tuomioistuimissa, jossa sivukonttori sijaitsee. Kun on kyse Lloyd's -nimisestä vakuutuksenantajien yhteenliittymästä, vakuutussitoumuksista siinä jäsenvaltiossa, jossa sivukonttori sijaitsee, mahdollisesti aiheutuvassa riita-asiassa vakuutettuja ei saa kohdella huonommin, kuin jos kanne olisi nostettu tavanomaista yritystä vastaan. Valtuutetulla asiamiehellä on tämän vuoksi oltava riittävä toimivalta siihen, että häntä vastaan voidaan nostaa kanne ja että hän voi toimia asianomaisia Lloyd's -nimisen yhteenliittymän vakuutuksenantajia sitovasti.

Kun yrityksen tarkoituksena on, että sen sivukonttori kattaa liitteessä olevassa A kohdassa luokkaan 10 sisältyviä muita riskejä kuin rahdinottajan vastuuta koskevia riskejä, sen on esitettävä ilmoitus, jonka mukaan siitä on tullut kansallisen toimiston ja kansallisen takuurahaston jäsen siinä jäsenvaltiossa, jossa sivukonttori sijaitsee.

▼B

3. Jollei kotivaltion toimivaltaisilla viranomaisilla ole kyseinen suunnitelma huomioon ottaen aihetta epäillä hallintorakenteen sopivuutta tai vakuutusyrityksen taloudellista tilaa taikka hallituksen jäsenten, johtajien tai valtuutetun asiamiehen hyvämaineisuutta ja ammattipätevyyttä tai -kokemusta, niiden on kolmen kuukauden kuluessa siitä, kun 2 kohdassa tarkoitetut tiedot on saatu, välitettävä kaikki nämä tiedot sen jäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille, jossa sivukonttori sijaitsee, sekä ilmoitettava asiasta kyseiselle yritykselle.

Kotijäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen on myös todistettava, että vakuutusyrityksellä on 16 ja 17 artiklan mukaisesti laskettu vähimmäissolvenssimarginaali.

Kotijäsenvaltion toimivaltaisten viranomaisten kieltäytyessä antamasta 2 kohdassa tarkoitettuja tietoja sen jäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille, jossa sivukonttori sijaitsee, niiden on esitettävä kyseiselle yritykselle kieltäytymisensä syyt kolmen kuukauden kuluessa kaikkien kyseisten tietojen vastaanottamisesta. Tämä kieltäytyminen tai vastaamatta jättäminen voidaan saattaa kotivaltion tuomioistuimen käsiteltäväksi.

4. Ennen kuin vakuutusyrityksen sivukonttori aloittaa toimintansa, sen jäsenvaltion toimivaltaisten viranomaisten, jossa sivukonttori sijaitsee, on kahden kuukauden kuluessa siitä, kun 3 kohdassa tarkoitetut tiedot on saatu, ilmoitettava tarvittaessa kotijäsenvaltion toimivaltaiselle viranomaiselle edellytykset, joita yleisen edun vuoksi on noudatettava harjoitettaessa liiketoimintaa siinä jäsenvaltiossa, jossa sivukonttori sijaitsee.

5. Sivukonttori voidaan perustaa ja se voi aloittaa toimintansa, kun sen jäsenvaltion toimivaltaisilta viranomaisilta, jossa sivukonttori sijaitsee, on saatu ilmoitus tai jos tällaista ilmoitusta ei ole saatu, kun 4 kohdassa säädetty määräaika on päättynyt.

6. Edellä olevan 2 kohdan b, c tai d alakohdan mukaisesti annettujen tietojen muuttuessa vakuutusyrityksen on ilmoitettava tästä muutoksesta kotijäsenvaltion ja sen jäsenvaltion, jossa sivukonttori sijaitsee, toimivaltaisille viranomaisille vähintään kuukautta ennen muutoksen toteuttamista, jotta kotijäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset ja sen jäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset, jossa sivukonttori sijaitsee, voivat täyttää 3 ja 4 kohdan mukaiset tehtävänsä.”

33 artikla

Kumotaan direktiivin 73/239/ETY 11 artikla.

34 artikla

Korvataan direktiivin 88/357/ETY 14 artikla seuraavasti:

”14 artikla

Yrityksen, joka aikoo ensimmäisen kerran harjoittaa liiketoimiaan yhdessä tai useammassa jäsenvaltiossa palvelujen tarjoamisen vapauden perusteella, on ilmoitettava asiasta ennalta kotijäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille ja esitettävä niiden sitoumusten laatu, joita se aikoo kattaa.”

35 artikla

Korvataan direktiivin 88/357/ETY 16 artikla seuraavasti:

”16 artikla

1. Kotijäsenvaltion toimivaltaisten viranomaisten on kuukauden kuluessa 14 artiklassa säädetystä ilmoituksesta annettava tiedoksi

▼B

jäsenvaltiolle tai jäsenvaltioille, jonka tai joiden alueella yritys aikoo harjoittaa liiketoimia palvelujen tarjoamisen vapauden perusteella:

a) todistus siitä, että yrityksellä on direktiivin 73/239/ETY 16 ja 17 artiklan mukaisesti laskettu vähimmäissolvenssimarginaali;

b) vakuutusluokat, joiden mukaista liiketoiminta yrityksellä on toimivalta harjoittaa;

c) niiden sitoumusten laatu, joita yritys aikoo kattaa siinä jäsenvaltiossa, jossa palveluja tarjotaan.

Samalla niiden on ilmoitettava asiasta kyseiselle yritykselle.

Kukin jäsenvaltio, jonka alueella yritys aikoo palvelujen tarjoamisen vapauden perusteella kattaa direktiivin 73/239/ETY liitteessä olevassa A kohdassa luokkaan 10 sisältyviä muita riskejä kuin rahdinottajan vastuuta koskevia riskejä, voi vaatia, että yritys:

— ilmoittaa tämän direktiivin 12 a artiklan 4 kohdassa tarkoitetun edustajan nimen ja osoitteen, ja

— antaa ilmoituksen siitä, että yrityksestä on tullut sen jäsenvaltion kansallisen toimiston ja kansallisen takuurahaston jäsen, jossa palveluja tarjotaan.

2. Jos kotijäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset eivät määräajassa toimita 1 kohdassa tarkoitettuja tietoja, niiden on samassa määräajassa ilmoitettava kyseiselle yritykselle kieltäytymisensä syyt. Kieltäytyminen voidaan saattaa kotijäsenvaltion tuomioistuimen käsiteltäväksi.

3. Yritys voi aloittaa liiketoimintansa sinä päivänä, jona se on todistettavasti saanut tiedon 1 kohdan ensimmäisessä alakohdassa säädetystä ilmoituksesta.”

36 artikla

Korvataan direktiivin 88/357/ETY 17 artikla seuraavasti:

”17 artikla

Kaikkiin muutoksiin, jotka yritys aikoo tehdä 14 artiklassa tarkoitettuihin tietoihin, on sovellettava 14 ja 16 artiklassa säädettyä menettelyä.”

37 artikla

Kumotaan direktiivin 88/357/ETY 12 artiklan 2 kohdan toinen ja kolmas alakohta ja 3 kohta, sekä 13 ja 15 artikla.

38 artikla

Sen jäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset, jossa sivukonttori sijaitsee tai jossa palveluja tarjotaan, voivat vaatia, että tämän jäsenvaltion alueella toimivien vakuutusyritysten liiketoimintaa koskevat tiedot, jotka niillä on oikeus saada tämän direktiivin nojalla, toimitetaan niille kyseisen valtion virallisella kielellä tai virallisilla kielillä.

39 artikla

1. Kumotaan direktiivin 88/357/ETY 18 artikla.

2. Jäsenvaltio, jossa sivukonttori sijaitsee tai jossa palveluja tarjotaan, ei saa antaa säännöksiä, joissa vaaditaan niiden vakuutussopimusten yleisten ja erityisten vakuutusehtojen, maksuperusteiden sekä lomakkeiden ja muiden painotuotteiden ennalta hyväksymistä tai järjestelmällistä tiedoksi antamista, joita yritys aikoo käyttää vakuutuksenottajien kanssa

▼B

asioidessaan. Vakuutussopimuksia koskevan kansallisten säännösten noudattamisen valvomiseksi se voi ainoastaan vaatia, että kukin yritys, joka aikoo harjoittaa vakuutustoimintaa sen alueella sijoittautumisvapauden tai palvelujen tarjoamisen vapauden perusteella, ilmoittaa tavalla, joka ei ole järjestelmällinen niistä vakuutusehdoista ja muista asiakirjoista, joita se aikoo käyttää, ilman että tämä vaatimus on yrityksen liiketoiminnan harjoittamisen ennakkoedellytys.

3. Jäsenvaltio, jossa sivukonttori sijaitsee tai palveluja tarjotaan, ei saa noudattaa eikä ottaa käyttöön menettelyä, jonka mukaan maksukorotukset on ennalta annettava tiedoksi tai hyväksyttävä muutoin kuin osana yleistä hintavalvontajärjestelmää.

40 artikla

1. Kumotaan direktiivin 88/357/ETY 19 artikla.

2. Yrityksen, joka harjoittaa liiketoimintaa sijoittautumisvapauden tai palvelujen tarjoamisen vapauden perusteella, on annettava sen jäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille, jossa sivukonttori sijaitsee tai jossa palveluja tarjotaan, kaikki asiakirjat, joita siltä pyydetään tämän artiklan soveltamiseksi, jos tällaista velvoitetta sovelletaan myös yrityksiin, joiden kotipaikka on näissä jäsenvaltioissa.

3. Jos jäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset toteavat, että yritys, jolla on sivukonttori sen alueella tai joka harjoittaa sen alueella liiketoimintaa palvelujen tarjoamisen vapauden perusteella, ei noudata tässä valtiossa siihen sovellettavia säännöksiä, niiden on vaadittava kyseistä yritystä lopettamaan säännösten vastainen toiminta.

4. Jos kyseinen yritys ei toteuta tarvittavia toimenpiteitä, asianomaisen jäsenvaltion toimivaltaisten viranomaisten on ilmoitettava asiasta kotijäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille. Viranomaisten on toteutettava mahdollisimman nopeasti kaikki aiheelliset toimenpiteet sen varmistamiseksi, että kyseinen yritys lopettaa säännösten vastaisen toiminnan. Näiden toimenpiteiden laadusta on ilmoitettava kyseisen jäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille.

5. Jos yritys edelleenkin rikkoo kyseisessä jäsenvaltiossa voimassa olevia säännöksiä huolimatta kotijäsenvaltion toimenpiteistä tai siksi, että toimenpiteet osoittautuvat riittämättömiksi tai niitä ei ole tässä valtiossa toteutettu, tämä voi, ilmoitettuaan asiasta kotijäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille, toteuttaa aiheelliset toimenpiteet estääkseen säännösten vastaisen toiminnan jatkumisen tai rangaistakseen siitä ja, jos se on ehdottoman tarpeellista, estää yritystä tekemästä uusia vakuutussopimuksia sen alueella. Jäsenvaltioiden on huolehdittava siitä, että tällaiset toimenpiteet voidaan niiden alueella saattaa vakuutusyrityksille tiedoksi.

6. Mitä 3, 4 ja 5 kohdassa säädetään, ei koske kyseisten jäsenvaltioiden toimivaltaa toteuttaa kiireellisessä tapauksessa aiheellisia toimenpiteitä säännösten vastaisen toiminnan estämiseksi alueellaan. Tähän sisältyy mahdollisuus estää vakuutusyrityksiä jatkamasta uusien vakuutussopimusten tekemistä niiden alueella.

7. Mitä 3, 4 ja 5 kohdassa säädetään, ei rajoita jäsenvaltioiden oikeutta määrätä seuraamuksia alueellaan tapahtuneesta säännösten vastaisesta toiminnasta.

8. Jos yrityksellä, joka on toiminut säännösten vastaisesti, on toimipaikka tai omaisuutta kyseissä jäsenvaltiossa, tämän valtion toimivaltaiset viranomaiset voivat kansallisen lainsäädäntönsä mukaisesti soveltaa kyseisten rikkomusten varalta säädettyjä hallinnollisia seuraamuksia tämän toimipaikan tai omaisuuden osalta.

9. Toimenpide, joka on toteutettu 4-8 kohdan mukaisesti ja joka sisältää seuraamuksia tai rajoituksia vakuutusliikkeen harjoittamiselle, on perusteltava asianmukaisesti ja annettava tiedoksi kyseiselle yritykselle.

▼B

10. Joka toinen vuosi komissio ►M4 ilmoittaa Euroopan vakuutus- ja lisäeläkekomitealle kunkin jäsenvaltion osalta niiden tapausten määrän ja laadun ◄, joissa on tehty kielteinen päätös direktiivin 73/239/ETY 10 artiklan tai direktiivin 88/357/ETY 16 artiklan mukaisesti, sellaisina kuin ne ovat viimeksi muutettuina tällä direktiivillä, taikka joissa on toteutettu toimenpiteet tämän artiklan 5 kohdan mukaisesti. Jäsenvaltioiden on toimittava yhteistyössä komission kanssa antamalla tälle kyseisen kertomuksen laatimista varten tarvittavat tiedot.

41 artikla

Tämä direktiivi ei estä niitä vakuutusyrityksiä, joilla on kotipaikka jäsenvaltioissa, mainostamasta palvelujaan kaikin mahdollisin viestinnän keinoin siinä jäsenvaltiossa, jossa sivukonttori sijaitsee tai palveluja tarjotaan, sikäli kuin nämä noudattavat mahdollisia tämän mainonnan muotoa ja sisältöä koskevia yleisen edun vuoksi annettuja säännöksiä.

42 artikla

1. Kumotaan direktiivin 88/357/ETY 20 artikla.

2. Jos vakuutusyritys puretaan, sivukonttorin välityksellä tai palvelujen tarjoamisen vapauden perusteella tehdyistä vakuutussopimuksista johtuvat velvoitteet on täytettävä samalla tavalla kuin tämän yrityksen muista vakuutussopimuksista johtuvat sitoumukset vakuutettujen ja edunsaajien kansalaisuudesta riippumatta.

43 artikla

1. Kumotaan direktiivin 88/357/ETY 21 artikla.

2. Kun vakuutuksia tarjotaan sijoittautumisvapauden tai palvelujen tarjoamisen vapauden perusteella, vakuutuksenottajalle on ennen mitään sitoutumista ilmoitettava se jäsenvaltio, jossa vakuutusyrityksen kotipaikka sijaitsee ja tarvittaessa se sivukonttori, jonka kanssa sopimus tehdään.

Jos vakuutuksenottajalle annetaan asiakirjoja, niissä on esitettävä ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetut tiedot.

Ensimmäisessä ja toisessa alakohdassa tarkoitetut velvoitteet eivät koske direktiivin 73/239/ETY 5 artiklan d alakohdassa tarkoitettuja riskejä.

3. Vakuutussopimuksessa tai muussa vakuutuksen antamista koskevassa asiakirjassa sekä vakuutushakemuksessa, jos se sitoo vakuutuksenottajaa, on ilmoitettava vakuutuksen antavan yrityksen kotipaikka ja tarvittaessa vakuutuksen antavan sivukonttorin osoite.

Kukin jäsenvaltio voi vaatia, että direktiivin 88/357/ETY 12 a artiklan 4 kohdassa tarkoitetun vakuutusyrityksen edustajan nimi ja osoite ilmoitetaan myös ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetuissa asiakirjoissa.

44 artikla

1. Kumotaan direktiivin 88/357/ETY 22 artikla.

Jokaisen vakuutusyrityksen on ilmoitettava kotijäsenvaltionsa toimivaltaiselle viranomaiselle erikseen sijoittautumisvapauden perusteella ja erikseen palvelujen tarjoamisen vapauden perusteella toteutettujen tapahtumien osalta vakuutusmaksujen, korvausten ja palkkioiden määrä jälleenvakuutusta vähentämättä jäsenvaltioittain ja vakuutusluokkaryhmittäin sekä direktiivin 73/239/ETY liitteessä olevassa A kohdassa luokan 10 osalta, johon ei ole sisällytetty rahdinottajan vastuuta, vahinkotiheyttä ja korvauksien keskimääräisiä kuluja.

2. Vakuutusluokkaryhmät määritellään seuraavasti:

— tapaturmat ja sairaus (luokat 1 ja 2),

▼B

— moottoriajoneuvovakuutus (luokat 3, 7 ja 10, luokan 10 osalta luvut, lukuun ottamatta rahdinottajan vastuuta, joka on eriteltävä),

— palo- ja omaisuusvahingot (luokat 8 ja 9),

— ilmailu, merenkulku ja kuljetus (luokat 4, 5, 6, 7, 11 ja 12)

— yleinen vastuu (luokka 13)

— luotto ja takaus (luokat 14 ja 15), ja

— muut luokat (16, 17 ja 18).

Kotijäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen on toimitettava kyseiset tiedot kohtuullisessa ajassa ja yhtenä kokonaisuutena jokaisen niitä pyytävän asianomaisen jäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille.

45 artikla

1. Kumotaan direktiivin 88/357/ETY 24 artikla.

2. Tämä direktiivi ei koske jäsenvaltioiden oikeutta vaatia alueillaan sijoittautumisvapauden tai palvelujen tarjoamisen vapauden perusteella toimivia yrityksiä liittymään ja osallistumaan samoin edellytyksin kuin kyseisissä valtioissa toimiluvan saaneet yritykset sellaisiin järjestelyihin, joiden tarkoituksena on taata korvausten maksaminen vakuutetuille ja vahingon kärsineille kolmansille henkilöille.

46 artikla

1. Kumotaan direktiivin 88/357/ETY 25 artikla.

2. Jokaiseen vakuutussopimukseen sovelletaan yksinomaan direktiivin 88/357/ETY 2 artiklan d alakohdan mukaisia sen jäsenvaltion, jossa riski sijaitsee, vakuutusmaksuihin kohdistuvia välillisiä veroja ja veronluonteisia lisämaksuja, sekä Espanjan osalta lakisääteisiä lisämaksuja espanjalaiselle ”Consorcio de Compensación de Seguros” -nimiselle toimielimelle käytettäväksi tässä jäsenvaltiossa sattuvista poikkeuksellisista tapahtumista aiheutuvien tappioiden korvaamista koskevassa tehtävässä, edellä sanotun kuitenkaan rajoittamatta myöhempää yhteensovittamista.

Poiketen siitä, mitä direktiivin 88/357/ETY 2 artiklan d alakohdan ensimmäisessä luetelmakohdassa säädetään, ja tämän kohdan soveltamiseksi, jäsenvaltion alueella sijaitsevassa rakennuksessa oleva irtain omaisuus, lukuun ottamatta kaupallisessa kauttakulkuliikenteessä olevia tavaroita, on tässä jäsenvaltiossa sijaitseva riski, vaikka rakennusta ja sen irtaimistoa ei olekaan vakuutettu samalla vakuutuskirjalla.

Direktiivin 88/357/ETY 7 artiklan nojalla sopimukseen sovellettava laki ei vaikuta sovellettavaan verotusjärjestelmään.

Jokaisen jäsenvaltion on sovellettava alueellaan riskejä kattaviin yrityksiin kansallisia säännöksiä, jotka koskevat toimenpiteitä, joiden tarkoituksena on turvata ensimmäisen alakohdan nojalla maksettavien välillisten verojen ja veronluonteisten maksujen periminen, jollei myöhemmästä yhteensovittamisesta muuta johdu.

V OSASTO

SIIRTYMÄSÄÄNNÖKSET

47 artikla

Saksan liittotasavalta voi lykätä 54 artiklan 2 kohdan toisen alakohdan ensimmäisen virkkeen soveltamista 1 päivään tammikuuta 1996 asti. Tänä määräaikana sovelletaan 54 artiklan 2 kohdassa tarkoitettuun tilanteeseen seuraavan alakohdan säännöksiä.

▼B

Kun vakuutusmaksujen laskemista koskevat tekniset perusteet on annettu tiedoksi kotijäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille 54 artiklan 2 kohdan toisen alakohdan kolmannen virkkeen mukaisesti, näiden viranomaisten on toimitettava viipymättä nämä tiedot sen jäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille, jossa riski sijaitsee, jotta nämä voivat esittää huomautuksensa. Jos kotijäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset eivät ota näitä huomautuksia huomioon, niiden on tehtävä siitä yksityiskohtainen ja perusteltu ilmoitus sen jäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille, jossa riski sijaitsee.

48 artikla

Jäsenvaltiot voivat myöntää niille vakuutusyrityksille, joiden kotipaikka on niiden alueella ja joiden vakuutusteknisen vastuuvelan katteena olevien maa-alueiden, ja rakennusten määrä ylittää tätä direktiiviä tiedoksi annettaessa 22 artiklan 1 kohdan a alakohdassa tarkoitetun prosenttimäärän, viimeistään 31 päivänä joulukuuta 1998 päättyvän määräajan edellä mainittujen säädösten noudattamiseksi.

49 artikla

Tanskan kuningaskunta voi lykätä tämän direktiivin säännösten soveltamista pakollisten työtapaturmavakuutusten osalta 1 päivään tammikuuta 1999 asti. Tänä määräaikana direktiivin 88/357/ETY 12 artiklan 2 alakohdassa olevaa työtapaturmia koskevaa poikkeusta on edelleen sovellettava Tanskan kuningaskunnassa.

50 artikla

Espanja voi 31 päivään joulukuuta 1996 asti sekä Kreikka ja Portugali 31 päivään joulukuuta 1998 asti noudattaa seuraavia siirtymäkauden järjestelyjä niiden sopimusten osalta, jotka kattavat ne riskit, jotka sijaitsevat yksinomaan yhdessä näistä jäsenvaltioista, ja muut riskit kuin direktiivin 73/239/ETY 5 artiklan d alakohdassa tarkoitetut riskit:

a) direktiivin 73/239/ETY 8 artiklan 3 kohdasta ja tämän direktiivin 29 ja 39 artiklasta poiketen kyseisten jäsenvaltioiden toimivaltaiset viranomaiset voivat vaatia, että yleisistä ja erityisistä vakuutusehdoista ilmoitetaan ennen niiden käyttöönottoa;

b) tässä artiklassa tarkoitettuihin sopimuksiin liittyvän vakuutusteknisen vastuuvelan suuruus määritetään kyseisen jäsenvaltion valvonnassa sen vahvistamien sääntöjen mukaisesti tai niiden puuttuessa tämän direktiivin mukaisesti sen alueella noudatettujen menettelyjen mukaisesti. Tämän vakuutusteknisen vastuuvelan kattaminen samansuuruisilla ja toisiaan vastaavilla varoilla sekä näiden varojen sijainti on tämän jäsenvaltion valvonnassa tämän direktiivin mukaisesti annettujen säännösten ja noudatetun käytännön mukaisesti.

VI OSASTO

LOPPUSÄÄNNÖKSET

51 artikla

▼M7

Seuraavista direktiiveihin 73/239/ETY ja 88/357/ETY sekä tähän direktiiviin tehtävistä teknisistä mukautuksista, joiden tarkoituksena on muuttaa mainittujen direktiivien muita kuin keskeisiä osia myös täydentämällä niitä, päätetään direktiivin 91/675/ETY 2 artiklassa tarkoitettua valvonnan käsittävää sääntelymenettelyä noudattaen.

▼B

— direktiivin 73/239/ETY 8 artiklan 1 kohdan a alakohdassa säädettyjen yhtiömuotojen lisääminen,

— direktiivin 73/239/ETY liitteessä tarkoitetun luettelon muutokset; tämän luettelon sanaston mukauttaminen vakuutusmarkkinoiden kehityksen huomioon ottamiseksi,

— direktiivin 73/239/ETY 16 artiklan 1 kohdassa lueteltujen solvenssimarginaalin muodostavien erien täsmentäminen uusien rahoitusvälineiden luomisen huomioon ottamiseksi,

— direktiivin 73/239/ETY 17 artiklan 2 kohdassa säädetyn takuurahaston vähimmäismäärän muuttaminen talouden ja rahoitusta koskevan kehityksen huomioon ottamiseksi,

— tämän direktiivin 21 artiklassa säädetty muutos uusien rahoitusvälineiden luomisen huomioon ottamiseksi, vakuutusteknistä vastuuvelkaa kattavia varoja koskeva luettelo sekä 22 artiklassa annetut sijoitusten hajauttamista koskevat määräykset,

— direktiivin 88/357/ETY liitteessä I olevien vastaavuussääntöjen lieventämisen muutokset uusilta valuuttariskeiltä suojautumista koskevien rahoitusvälineiden kehityksen tai talous- ja rahaliittoa koskevan kehityksen huomioon ottamiseksi, ja

— määritelmien täsmentäminen direktiivin 73/239/ETY ja 88/357/ETY sekä tämän direktiivin yhdenmukaisen soveltamisen turvaamiseksi koko yhteisössä,

▼M6

— 15 b artiklan 1 kohdassa säädettyjen perusteiden mukautukset tulevan kehityksen huomioon ottamiseksi ja tämän direktiivin yhdenmukaisen soveltamisen varmistamiseksi.

▼B

52 artikla

1. Sivukonttoreiden, jotka ovat aloittaneet liiketoimintansa sijoittautumisjäsenvaltion säännösten mukaisesti ennen tämän direktiivin soveltamista koskevien säännösten voimaantuloa, katsotaan toimineen direktiivin 73/239/ETY 10 artiklan 1 - 5 kohdassa säädetyn menettelyn mukaisesti. Niitä koskevat kyseisestä voimaantulopäivästä direktiivin 73/239/ETY 15, 19, 20 ja 22 artiklan sekä tämän direktiivin 40 artiklan säännökset.

2. Edellä olevat 34 ja 35 artiklat eivät rajoita palvelujen tarjoamisen vapauden perusteella liiketoimintaa harjoittavien vakuutusyritysten niitä oikeuksia, jotka ne ovat saaneet ennen tämän direktiivin soveltamista koskevien säännösten voimaantuloa.

53 artikla

Lisätään 28 a artikla direktiiviin 73/239/ETY seuraavasti:

”28 a artikla

1. Kansallisen lainsäädännön mukaisin edellytyksin kunkin jäsenvaltion on sallittava, että niiden alueelle perustetut ja tässä osastossa tarkoitetut asioimistot ja sivukonttorit siirtävät kokonaan tai osittain sopimuksia koskevan vakuutuskantansa samaan jäsenvaltioon sijoittautuneelle vastaanottavalle yritykselle, jos tämän jäsenvaltion tai tarvittaessa 26 artiklassa tarkoitetun jäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset todistavat, että vastaanottavalla yrityksellä on kannanluovutus huomioon ottaen tarpeellinen solvenssimarginaali.

2. Kansallisen lainsäädännön mukaisin edellytyksin kunkin jäsenvaltion on sallittava, että sen alueella perustetut ja tässä osastossa tarkoitetut asioimistot ja sivukonttorit siirtävät kokonaan tai osittain

▼B

vakuutuskantansa vakuutusyritykselle, jonka kotipaikka on toisessa jäsenvaltiossa, jos tämän jäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset todistavat, että vastaanottavalla yrityksellä on kannanluovutus huomioon ottaen riittävä solvenssimarginaali.

3. Jos jäsenvaltio sallii, että sen alueelle perustetut ja tässä osastossa tarkoitetut asioimistot tai sivukonttorit kansallisen lainsäädännön mukaisin edellytyksin siirtävät kokonaan tai osittain vakuutuskantansa tässä osastossa tarkoitetuille ja toisen jäsenvaltion alueelle perustetulle asioimistolle tai sivukonttorille, sen on huolehdittava, että vastaanottavan yrityksen tai tarvittaessa 26 artiklassa tarkoitetun jäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset todistavat, että vastaanottavalla yrityksellä on kannanluovutus huomioon ottaen tarpeellinen solvenssimarginaali ja että vastaanottavan yrityksen jäsenvaltion laki sallii tällaisen luovutuksen ja että tämä valtio hyväksyy luovutuksen.

4. Edellä 1, 2 ja 3 kohdassa tarkoitetuissa tapauksissa sen jäsenvaltion, jossa luovuttava asioimisto tai sivukonttori sijaitsee, on sallittava luovutus saatuaan sen jäsenvaltion toimivaltaisten viranomaisten suostumuksen, jossa riski sijaitsee, jollei tämä ole jäsenvaltio, jossa luovuttava asioimisto tai sivukonttori sijaitsee.

5. Niiden jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten, joita on asiassa kuultu, on annettava tiedoksi lausuntonsa tai suostumuksensa luovuttavan vakuutusyrityksen kotijäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille kolmen kuukauden kuluessa pyynnöstä; jos ne viranomaiset, joita on asiassa kuultu, eivät ole antaneet vastausta määräajassa, vastauksen puuttumista pidetään myönteistä lausuntoa tai hiljaista suostumusta vastaavana.

6. Tämän artiklan mukaisesti hyväksytty luovutus julkistetaan kansallisessa lainsäädännössä säädettyjen edellytysten mukaisesti jäsenvaltiossa, jossa riski sijaitsee. Tämä luovutus ovat välittömästi voimassa vakuutuksenottajiin, vakuutettuihin ja kaikkiin muihin henkilöihin nähden, joilla on luovutetuista sopimuksista johtuvia oikeuksia tai velvoitteita.

Tämä säännös ei rajoita jäsenvaltioiden oikeutta antaa vakuutuksenottajille mahdollisuus irtisanoa sopimus tietyssä määräajassa luovutuksesta.”

54 artikla

1. Huolimatta säännöksistä, joissa säädetään toisin, jäsenvaltio, jossa direktiivin 73/239/ETY liitteessä olevassa A kohdassa luokkaan 2 kuuluvia riskejä kattavat sopimukset voivat korvata osittain tai kokonaan lakisääteisen sosiaaliturvajärjestelmään sisältyvän sairausvakuutuksen, voi vaatia, että nämä sopimukset ovat tämän jäsenvaltion erityisten säännösten mukaisia yleisen edun suojaamiseksi tässä vakuutusluokassa ja että tämän vakuutuksen yleiset ja erityiset ehdot annetaan tiedoksi tämän jäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille ennen niiden käyttöönottamista.

2. Jäsenvaltiot voivat vaatia, että 1 kohdassa tarkoitettu sairausvakuutustapa on samanlainen kuin henkivakuutuksen osalta, jolloin:

— maksetut vakuutusmaksut lasketaan siinä jäsenvaltiossa, jossa riski sijaitsee, käytettävien sairastavuustaulukoiden ja muiden asian kannalta merkityksellisten tilastojen perusteella vakuutusmatemaattisten menetelmien mukaisesti,

— muodostetaan iän pitenemisen mukaan määräytyvä varaus,

— vakuutuksenantaja voi irtisanoa sopimuksen vain tietyssä määräajassa, jonka se jäsenvaltio vahvistaa, jossa riski sijaitsee,

▼B

— sopimuksessa määrätään, että vakuutusmaksuja voidaan korottaa tai korvaussuorituksia pienentää myös voimassa olevien sopimusten osalta,

— sopimuksessa määrätään, että vakuutuksenottaja voi vaihtaa olemassa olevan sopimuksensa 1 kohdan mukaiseksi uudeksi sopimukseksi, jonka tarjoaa sama vakuutusyritys tai sama sivukonttori ja jossa otetaan huomioon hänen saavuttamansa oikeudet. Iän pitenemisen mukaan määräytyvään varaukseen on erityisesti kiinnitettävä huomiota ja uusi lääkärintarkastus voidaan vaatia vain, jos vakuutusturvaa lisätään.

Vastaavassa tapauksessa tämän jäsenvaltion toimivaltaisten viranomaisten on julkaistava ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetut sairastavuustaulukot ja muut asian kannalta merkitykselliset tilastot sekä toimitettava ne kotijäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille.

Vakuutusmaksujen on oltava kohtuullisten vakuutusmatemaattisten oletusten mukaisesti riittävät, jotta yritykset voivat täyttää kaikki velvoitteensa ottaen huomioon niiden taloudellisen tilanteen kaikki tekijät. Kotijäsenvaltion on vaadittava, että vakuutusmaksujen laskemisen tekniset perusteet ilmoitetaan sen toimivaltaisille viranomaisille ennen hyödykkeen kaupan pitämistä. Tätä kohtaa on sovellettava myös muutettaessa voimassa olevia sopimuksia.

55 artikla

Jäsenvaltiot voivat vaatia, että vakuutusyritys, joka tarjoaa niiden alueella omalla vastuullaan pakollista työtapaturmavakuutusta, noudattaa niiden kansallisessa lainsäädännössä säädettyjä tätä vakuutusta koskevia erityismääräyksiä, lukuun ottamatta talouden vakauden valvontaa koskevia määräyksiä, jotka ovat yksinomaan kotijäsenvaltion toimivaltaan kuuluvia.

56 artikla

Jäsenvaltioiden on huolehdittava, että tämän direktiivin mukaisesti annettujen lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten soveltamiseksi tehdyt vakuutusyritystä koskevat päätökset voidaan saattaa tuomioistuimen käsiteltäväksi.

57 artikla

1. Jäsenvaltioiden on annettava tämän direktiivin noudattamisen edellyttämät lait, asetukset ja hallinnolliset määräykset viimeistään 31 päivänä joulukuuta 1993 ja saatettava ne voimaan viimeistään 1 päivänä heinäkuuta 1994. Niiden on ilmoitettava tästä komissiolle viipymättä.

Näissä jäsenvaltioiden antamissa säädöksissä on viitattava tähän direktiiviin tai niihin on liitettävä tällainen viittaus, kun ne virallisesti julkaistaan. Jäsenvaltioiden on säädettävä siitä, miten viittaukset tehdään.

2. Jäsenvaltioiden on toimitettava komissiolle ne kansalliset säädökset, jotka ne ovat antaneet tai antavat tässä direktiivissä tarkoitetuista kysymyksistä.

58 artikla

Tämä direktiivi on osoitettu kaikille jäsenvaltioille.